
3 1761 06630370 2

GESANDTENS BØRN

GESANDTENS BØRN

BILLEDER FRA SKOLESTUE OG BARNEKAMMER

FORTÆLLING FOR SMAAPIGER

AF

JOHANNE

KØBENHAVN
GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG (F. HEGEL & SØN)
FR. BAGGES BOGTRYKKERI
1898

INDHOLD.

I. KAPITEL.

SØSTRE.

„Flory! hold dog nu Øjnene ved din Stilebog! se ikke ud ad Vinduet hvert Øjeblik, *fillette!* Hvor langt er du kommen med „*aller*“?“

„Til Futur, Mademoiselle.“

„Ikke længere, Flory! Skynd dig nu lidt at blive færdig. Ret dig, og sid ikke saa sammenbøjet, naar du skriver! Stolen nærmere til Bordet — saadan! det er fjerde Gang, jeg har sagt det. *Ma chère petite fille, que vous ètes difficile,* aldrig husker du noget.“ Mademoiselle virrede med sit lille mørke Hoved, hvorpaa hun vendte sig til sin anden Elev, den 12-aarige Margaret.

Det var et kønt lille Pigebarn med et Par kloge, ransagende, maaske lidt skarpe brune Øjne, og et Virvar af hvidgult, lokket Haar, der indrammede et smukt

Barneansigt med fine Træk. Hendes Holdning var rank og ulastelig; hun saa dygtig ud. Der var Energi i de smaa Hænder, der uafbrudt slog og løste Knuder paa Lommetørklædet, hun holdt i Haanden, medens hun fremsagde sin Historielektie om Korstogene.

„Af Deltagerne i det første Korstog maa særlig nævnes: Den pavelige Udsending, Adhémar de Puis, endvidere Raimond de Toulouse, Godefroid de Toulon, nej, de Bouillon, og en Mængde andre, som . . .“

Flory var imidlertid kommen igennem hele *„aller“* og tog fat paa *„s'en aller“*, dette lunefulde Verbum, der er alle Børns Skræk. Hun spekulerede paa, om det hed *„je m'en suis allé“*, eller *„je me suis en allé“*, syntes, det lød lige rigtigt, og bestemte sig til at skrive det første, da en Solstraale i en stor Bølge brød ind gennem Rullegardinerne i Skolestuen, dansede rundt i Glimt med lynsnare Bevægelser paa Landkortet paa Væggen, fyldte hele Værelset med straalende Lys, trak sig tilbage med en Aprilsols Nykker, som et tvært Barn, der pludselig ikke vil „lege med“, og bragte hendes Tanker paa Afveje:

Hvad var det, Baby pludrede om

inde i Barnestuen? Fortalte hun mon Bes og Hanchen den morsomme Historie, hun selv havde lavet: „Var en lille Pie; tom en dor Puttehone, biste hende danste op.“ Hvor længe kunde der være, til Lissy skulde kore til Stationen, og blev det et meget morsomt Bryllup, Kusine Kate fik? Og naar, tænkte hun med saa dybt et Suk, at Mademoiselle Minet indigneret saa paa hende med sit mest misbilligende Ansigt, vilde Uret paa Kamingesimsen slaa sine klare, rappe, forløsende, venlige 11 Slag og afbryde hendes *„s'en aller“* og Margarets Fortællen om Korstogene?

Medens disse Tanker snurrede rundt i Flory Howards Hoved, lavede hun tankeløst dybe, smaa Blæksoer paa sit Klatpapir og ødelagde sin Pen ved at maale deres Dybde med en Iver, der fik hende til at glemme det franske Verbums knudrede Former.

Hun var et 13—14-aarigt Pigebarn. Ansigtet var smalt og fint, men alt for blegt. Haaret var blødt og lysebrunt, børstet op fra Panden, og oppe paa Hovedet blev det holdt sammen med en bred, hvid Silkesløjfe. Det var lysest foran, hvor enkelte krusede Haar slap ned, og det faldt bagtil ned over Livet i store, tunge Lokker.

Øjnene vare milde, meget mørkegraa, næsten sorte, Vipperne lange.

Hun var temmelig høj af sin Alder, meget spinkel og lidt foroverbøjet. Over hele Skikkelsen var der noget træt og opgivende, som det saa ofte er Tilfældet med svagelige Pigebørn i den ulyksalige Alder, hvor Ansigtet kun er Øjne og Legemet kun Arme og Hænder, hvor de sige de mest ubelejlige Ting paa de mest ubelejlige Tider, og hvor de, foruden Jern og frisk Luft, mest af alt trænge til Overbærenhed og Kærlighed.

Det første fik hun! Derom vidnede alle de tomme Glas, der stod opmarcherede i Medicinskabet og bar den ikke usædvanlige Paaskrift: To Piller tre Gange daglig. Den friske Luft fik hun ogsaa, for enten det regnede, sneede eller blæste, trak Mademoiselle Minet af med dem begge to efter Skoletid paa en lang Spadseretur over Langelinie, Søerne og hjem. Men Overbærenhed kunde det til Tider nok skorte paa for hende, og det var maaske ikke saa underligt, for Flory afskyede at læse, i lige saa høj Grad som den lille ivrige Mademoiselle Minet yndede det. Da den mindre Søster Margaret i Forhold var meget videre end Flory, og Mademoiselle saaledes idelig drog Sammenligninger, kom

det mellem Aar og Dag til forskellige Træfninger mellem Lærerinden og Eleven. I disse gik den første dog altid af med Sejren, dog ikke uden adskillige Gange at tage sin Tilflugt til Faderen eller den ældste Datter Lissy, der fuldstændiggjorde det Firkløver, de dannede: Flory, Margaret, den 3-aarige Daisy eller Baby og hun selv.

De vare Døtre af Grev Howard, den engelske Gesandt i Danmark.

De tre ældste vare komne hertil som de lykkeligste Børn; men efter et Par Aars Forløb døde deres Moder ved den lille Søsters Fødsel. Intet er saa tungt for Børn som at miste deres Moder. Hvem kender og elsker dem som hun? hvem kan saa varsomt som hun afslibe de haarde Kanter i deres Karakter og trøste dem, naar de have deres smaa Sorger? hvem kan smile saa opmuntrende, naar de ere gode, og sørge saa inderligt, naar de ere stygge? hvem kan bede deres Aftenbøn for dem med en saadan Inderlighed og kysse dem saa kærligt bagefter, naar Dynen er stoppet godt ned alle Vegne, som hun?

Ingen savnede hende som Flory. Da hun var lille, var hun svag, og Moderen havde næsten udelukkende passet hende,

og altid, da hun blev ældre, taget sig meget af hende, fordi hun følte, at Barnet trængte dertil. Flory havde altid elsket sin milde, fromme Moder og kastede efter hendes Død al den Kærlighed, hun havde vist hende, over paa sin lille Søster.

Lissy var nu 19 Aar gammel og gjorde som den fornuftigste lille Kvinde sit bedste for at være noget for sit Hjem, og det var mange Pligter, der paahvilede hende. Hun havde imidlertid en udmærket Støtte i den trofaste, hidsige Mademoiselle Minet, i den gamle, rare Barnepige Bes og i Husjomfruen Mrs. Maham eller Mrs. Ma, som Børnene kaldte hende, et ualmindelig dygtigt, og ualmindelig uelskværdigt gammelt Rivejern.

Gesandten var fuldstændig sønderknust efter sin Hustrus Død; men Lissy var saa munter og glad af Naturen og gjorde alt for at opmuntre ham, saa at hun næsten var uundværlig for ham.

Margaret havde ved sin *ladylike* Optræden og sin gode Forstand aldeles vundet den lidt forfængelige Faders Hjerte, og det samme havde Baby ved sin morsomme Pludren og sit søde Ansigt; men Flory brød han sig ikke meget om, uden at det egentlig var ham helt klart, hvorfor.

Han ærgrede sig over hende, naar

hun var klodset, og det var hun tidt, navnlig naar han saa hende. Der gik sjældent en Dag, hvor han ikke skændte paa hende, enten fordi hun væltede en Konfektskaal paa Middagsbordet, eller fordi hun brugte en gal fransk Vending, eller fordi Mademoiselle Minet kom med en Besværing over hendes Mangel paa Flid.

Følgen var, at Flory blev sky og tavs, naar hun var sammen med sin Fader, og længtes mere efter sin Moder, naar hun var ene.

Paa den Tid, da denne Fortælling begynder, var Lissy ved at skulle gøre en Rejse med sin Tante til sin Kusines Bryllup i London. I den Tid, der gik forud, skulde hun opholde sig med Tanten i Vichy. Gesandten vilde saa møde dem der og tage med dem til England.

Lidt efter, at Klokken havde slaaet 11, bankede Lissy paa Døren til Skolestuen, aabnede den paa Klem og sagde:

„Mademoiselle, maa Mag og Floy komme ned i Forstuen om 5 Minutter og sige Farvel? De vil saa gerne, og det kan ikke tage saa lang Tid. Nu skal jeg ind og have fat paa Bes og Baby.“

„Flory, luk din Bog, glat dit Haar og faa Blækket af dine Fingre. Marguerite lad mig se paa dig — jo, du er pæn!

skynd dig *ma chère* Flory, nu løber jeg, *vite-vite-vite* pludrede Mademoiselle og smuttede ind i sin Stue for at klæde sig om.

Det tog altid Tid for Mademoiselle Minet, og da hun kom til Syne i en sort skinnende Kjole med et sandt Brystpanser af Perler, var Tiden næsten udløben. De maatte „*sans façon*“ skynde sig nedenunder og kom ikke i det statelige Optog, hun havde ønsket: først hun med de to store Pigebørn ved Haanden, saa Bes med Baby, og den tyske Bonne Hanchen til at slutte Troppen med sit godmodige Maaneansigt, sort Kjole og hvidt Forklæde.

„Floy stal bære mig ned paa Rytten,“ erklærede Baby.

„*Non, Bébé*, Bes tager dig paa Armen, nej, vær nu artig, sikken et Ansigt; *ne faites pas de grimaces!*“

„Floy stal, Mademoiselle!“

„Gud velsigne Dem, Ma'm, hvor kan De sige nej til det søde Lam? Saa, saa, min egen Skat, græd nu ikke,“ sagde Bes krænket over Mademoiselles Haardhjertethed, som hun kaldte det ved sig selv.

„Aa, Mademoiselle, lad mig tage hende, det kan da ikke gøre noget, maa jeg ikke?“ bad Flory, da Baby strakte Armene ud

imod hende og baskede paa en meget sigende Maade med sine tykke, smaa Ben.

„Ja, saa gør det da, men kom i en Fart, *fillettes*, om et Øjeblik kommer Vognen.“

Imidlertid vare de komne om den sidste Bugtning paa den brede, tæppebelagte Trappe og kom ned i Forstuen, et stort, hvidlakeret Rum med smaa, spinkle Stole med lyst stribet Betræk i Rækker langs Væggene, under de gamle Familiemalerier. Tjenestefolkene løb frem og tilbage med Kufferter og Tasker. Ursule, Lissys vigtige Kammerpige, lod det regne ned med Ordrer og Formaninger.

Døren til Porten var aaben, Vognen holdt udenfor, Lissy fik kun Tid til at sige Farvel til Mademoiselle Minet og Bes og hviske: „Mag og Flory, vær nu søde og flinke, kom, Baby, giv mig et Kys endnu!“

Det var Baby parat til, men ikke til at lade Lissy rejse. Gesandten skyndte paa hende, Bes bemægtigede sig Baby, Lissy stod op i Vognen, Flory og Margaret vinkede ved Vinduet, til den forsvandt, og Mademoiselle Minet kaldte dem ovenpaa.

Langsomt fulgte Flory efter. Da hun

var kommen halvt op, fo'r hun sammen ved at høre sin Fader kalde.

„Flory!"

„Ja, Papa!"

„Naar lærer du at rette dig? Se paa Mag, og skam dig!"

Hun skyndte sig op for at gøre Orden i Skolestueskabet og kom til at vælte den gamle Globus ned af dens Pind, saa den gav en Række sukkende Bums fra sig, snurrede rundt paa Gulvet, vaklede frem og tilbage og vækkede Baby, der sov til Middag ved Siden af.

„Flory! spadsere, spad-se-re!" kaldte Mag.

„Nu kommer jeg, vent lidt," svarede hun, tog Globusen op og gav den nogle Knubs for at faa den til at sidde fast. Saa skyndte hun sig ned for at faa Overtøj paa, og saa kom de af Sted, Margaret stolt medførende Lissys lille Foxterrier i en lang Kæde.

„Hvor vi dog møder en forfærdelig Mængde Myrer i Dag," sagde Flory, og holdt med begge Hænder fast paa sin store, højrøde Filthat, som den næsvise Blæst truede med at bortføre. „Se, Mag, der ovre paa den anden Side af Gaden kommer der en til!"

„Ja, der er rigtignok en frygtelig Masse.

Nej, Flory! se den Sneglemoder med de seks Børn. Nu staar de stille foran Konditorvinduet og trykker Næsen mod Ruden alle seks! Uh, hvor det dog stormer," sagde Margaret og stred sig tappert frem mod den skarpe, bidende, friske Vind, der fik hendes Krøller til at flyve frem til begge Sider og gav hendes Kinder Farve, saa de kom til at ligne de nydeligste Paradisæbler.

„*Des limaçons, mes enfants, des limaçons* — her er jo ikke en eneste Snegl! Hvad mener I dog med det?" spurgte Mademoiselle Minet.

„*Les personnes dans la rue, Mademoiselle,*" forklarede Mag og brast i det samme i Latter over Mademoiselles Øjenbryn, der fo'r helt op i Panden og lignede to store Spørgsmaalstegn med de forundrede Øjne til Prikker nedenunder. „Vi mener de langsomme Mennesker, vi møder."

„Sneglene, Mademoiselle," forklarede Flory, „det er dem, der gaar ganske langsomt med Hænderne i Lommen, ser sig om og standser foran alle Butikkerne og vender sig om; og Myrerne det er dem, som iler af Sted og ser ud til at have frygtelig travlt. Det er det, vi mener med Snegle og Myrer; vi fandt paa det

en Eftermiddag, da Papa og Lissy var ude, og vi sad alene ovenpaa, og nu bruger vi det, naar vi spadserer."

„Jeg vilde ønske, at vi hørte til Sneglene, Mademoiselle, saa kunde vi da lade være med at skynde os saa meget, men have Lov til at se lidt ind ad Vinduerne," sagde Mag og kastede et længselsfuldt Blik til en Butik, hvor de mest indbydende Dukkebørn i alle Aldre, fra Pattebørn til gamle Amagermadammer med Paraply i Haanden sad, stod, laa eller kørte i elegante Vogne og fik alle Pigebørns Hjerter til at banke.

„*Eh bien, Marguerite, allons et n'en parlons plus, petite. Mais Flory, Flory!* staa stille, hører du! ellers faar du jo Kæden ogsaa om dit andet Ben! Mag, Marguerite, kald paa Sammy, men ryk ikke i den, saa falder Flory!" raabte Mademoiselle Minet og slog hjælpeløst Hænderne sammen, for Lissys Hund var af Rædsel for en stor, sort, gøende Køter, der kom pilende hen til den, smuttet ind mellem Florys Ben, og havde nær revet hende om.

„Kan du huske, da Bes havde Influenza i Vinter, og Hanchen var i Tyskland, og Lissy bad Mademoiselle Minet, om jeg maatte faa Baby med paa Spadsereturen, og Mademoiselle sagde ja? Aa, hvor var

hun dog kær, da hun vilde standse alle de smaa Born, vi mødte, og kysse dem allesammen, saa vi næsten ikke kunde faa hende med. Hvor saa hun sød ud!" udbrød Flory henrykt ved Tanken om den lille Søster, og hun blev meget skuffet, da Margaret svarede med et Kast med sit lille Hoved:

„Jeg begriber ikke Baby! At hun vilde gore det! det lille Tossehoved! Jeg kan godt huske, at det var koldt den Dag, og at jeg ærgrede mig over hende, men hun har ogsaa saa mange underllge Ideer. Kysse Folk, man ikke kender meget godt! uh, ha! og saa snavsede, ækle Unger." — „*Fi donc!* Marguerite, hvor kan det falde dig ind at bruge saadanne Ord?" lød det fra Mademoiselle. „Saadan behøver du ikke at omtale de smaa, fattige Stakler, vi netop mødte den Dag; og Bébé er et godt og kærligt lille Væsen!"

„Ja, men Mademoiselle Minet . . ."

„*Chut, fillette! taisez-vous!* vil du saa bøje hele „*assaillir*" for mig og være artig."

Det gjorde Margaret uden en eneste Fejl, saa Mademoiselle Minet fornøjet klappede hende paa Kinden og erklærede, at hun var en meget flink lille Pige.

Da Turen kom til Flory, gik det ikke

saa straalende. Hun saa ud, som om hun vilde sige: „Aa, lad mig være! lad mig være i Ro! Men Mademoiselle lagde ikke Mærke til det, eller vilde ikke se det, og blev ved over hele Langelinie med dels at høre hende i Verberne og dels at spørge hende om „de paa Skibene forekommende Gloser“, til det snurrede rundt i Hovedet paa hende. Tilsidst kunde hun ikke mere, og Mademoiselle vendte sig til Margaret.

Hun kunde straks svare, og idet de drejede ind ad Porten, tænkte Mademoiselle:

„Marguerite er dog anderledes morsom at have med at gøre end Flory!“

II. KAPITEL.

MARGARET OG DAISY.

Daisy passede til sit Navn.

Hun var en rigtig lille Tusindfryd.

Ikke en sart Blomst med fint pibet Præstekrave og Smørhul i Hovedet, men en yndig lille Stump paa et Par tykke, smaa Ben, et rundt lille Ansigt med et Par store, uskyldige Øjne med lange Vipper over Kindens Runding, lysegule Krøller og et glad Smil. Saadan var Baby, og hun var en Tusindfryd.

Fra Morgen til Aften var hun munter og morsom og fyldte Hjemmet med sin Pludren. Om det var, fordi alle holdt af hende, eller fordi hun, stakkels lille, aldrig havde kendt en Moder, ved jeg ikke, men alle beundrede hende, forkælede hende og morede sig over hende. Lissy og Faderen kunde daarlig undvære hende, for Flory var hun alt, Mademoiselle føjede

hende, og for Bes, Hanchen og Mrs. Ma var hendes Ønsker en Lov. Paa Gaden vendte Folk sig om, naar hun kom trippende i sin hvide Silkepels med Hanchen, og den gamle Kone, der sad i Porten lige over for det gamle palæagtige graa Hus i Bredgade, hvor de boede, og som solgte Violer om Vinteren, Paaskeliljer om Foraaret og smaa fine Rosenbuketter om Sommeren, nikkede fornøjet til hende, naar hun kom forbi.

Sjældent er et Barn blevet fotograferet saa mange Gange som Daisy, for alle bad om Billeder af hende, og sjældent er et Barn blevet saa forkælet, som hun blev af alle, undtagen een.

Og den ene var Mag.

Hun kunde ikke glemme, at den lille en Dag var kommen og havde indtaget hendes begunstigede Plads som den yngste i Familien; hun kunde ikke tilgive, at det nu var Baby, der blev beundret og forkælet der og af dem, der før havde beundret og forkælet hende. Desuden havde hun en instinktmæssig Følelse af, at Baby havde berøvet dem deres Moder, og forskellige uforsigtige Ytringer af Tjenestefolkene fra Tid til anden havde bestyrket Naget.

Stakkels Margaret, hun havde ingen

Moder til at hjælpe sig med at bekæmpe Fejlene. Ingen Moder! Aa, hvad for en sorgelig Klang der er i de to Ord!

Faderen tog sig ikke nok af Bornene til at se det daarlige Forhold mellem de to Søstre. Han vidste heller ikke, hvor meget Flory holdt af Baby. Han troede, hun var indesluttet og holdt sig lige saa fjernt fra alle de andre som fra ham. Lissy havde set det flere Gange eller snarere hørt det og saa mange Gange tænkt paa at foreholde Margaret det, men saa skulde hun paa Bal, saa i Selskab, i Teatret eller ride med sin Fader, og da hun daarlig kunde faa sig til at skænde paa Margaret, der var hendes Øjesten — gik Tiden, — uden at hun gjorde det. Mademoiselle blev et Par Gange alvorlig vred, skændte, og mente saa at have gjort sin Pligt, — men Flory havde tidt Lejlighed til at være bedrøvet, for Margaret var aldrig venlig mod Baby, aldrig vilde hun dele hendes Glæde over den lille Søster.

Tiden gik.

Baby var nu tre Aar gammel, og Margaret 12 Aar, hun var følgelig bleven tre Aar ældre, men ikke tre Aar fornuftigere; Følelsen voksede som Ukrudt i hendes

Hjerte og fik fornyet Kraft ved en lille Begivenhed, der indtraf, et Par Dage efter, at Lissy var rejst.

I Salonen vare alle forsamlede til Morgenandagt, en Skik, Børnenes Moder havde indført, og som den strengt religiøse Gesandt bibeholdt. Mademoiselle sad og spillede. Flory sad ved Siden af Barnepigen Bes, der havde Daisy paa Skødet, og Margaret sad paa en Stol lige overfor.

Pigebørnene vare lige kaldte ind fra et animeret Parti „Ring" i Skolestuen, og Margaret var i et fortrinligt Humør, rigtig i Latterhjørnet. Latteren tittede frem af hele Ansigtet og ventede kun den mindste Opfordring for at bryde løs. Baby kedede sig.

Salmen var saa lang, Melodien søvndyssende, og hun for lille til at kunne blive opbygget af at være med.

Først sad hun og hviskede til Bes og tog hende under Hagen for at faa hende til at høre efter, men det lykkedes ikke. Bes var stille som en Mus og tavs som en Svane, og saa kun frygtelig højtidelig ud.

Pludselig fik hun en Ide. Hun vilde prøve paa at synge med og folde Hænderne ligesom de andre.

Ivrig gav hun sig til at studere, først Bes. Men det blev for trættende, da hun sad paa hendes Skød med Ryggen og Nakken til hende, og da Margaret sad lige overfor, tog hun hende til Model.

Da Margaret tilfældigvis løftede Øjnene fra sin Salmebog for at faa to genstridige Blade fra hinanden, kom hun til at se paa hende.

Baby sad med et ivrigt Ansigt og saa paa hende. Hun aabnede Munden, trak den op til den ene Side og ned til den anden, truttede den ud til den allerkæreste lille Spids, foldede sine smaa Hænder, saa godt, det lod sig gøre, for de 10 buttede Fingre med Smilehullerne var saa korte, og hun saa i det hele saa uimodstaaelig sød og morsom ud, at endogsaa Margaret fandt det.

Pludselig lød der en høj, munter Latter gennem Stuen, en forskrækket Latter, der straks holdt op. Men den var hørt!

Da Verset var sunget til Ende, sagde hendes Fader:

„Margaret! gaa straks ud af Stuen, Miss; jeg vil tale med dig bagefter.“ Alles Øjne rettedes paa den brødebetyngede Margaret, der søgte at skjule sin utidige Lystighed bag sit Lommetørklæde.

„Hørte du ikke, Margaret? gaa din Vej!“

„Jo, Papa,“ mumlede hun forskrækket over hans alvorlige Udseende og vrede Stemme, og skamfuld listede hun sig ud, med blussende Kinder, og blev om Eftermiddagen kaldt ind til sin Fader.

Han stod ved Vinduet og trommede paa Ruden, vendte sig om og sagde:

„Jeg er misfornøjet med dig og din Opførsel og dit Anfald af umotiveret, langvarig Latter. Le, naar noget er morsomt, men brist ikke ud i Latter en anden Gang ved Morgenandagten, det ødelægger den Følelse, den skulde skabe; du ved godt, hvordan du skal opføre dig; var det din Søster, var det en anden Sag; naa, græd nu ikke, min Pige, du mente det jo ikke saa slemt. Jeg tager ud til Middag, I skal ikke komme ned. Farvel, min Stump. Husk nu, hvad jeg har sagt.“

Det er første Gang i to Aar, jeg har faaet Skænd af Papa, det er Babys Skyld! tænkte Margaret ærgerlig, da hun lidt senere, efter at have faaet endnu en Irettesættelse af Mademoiselle Minet, sad ene i Skolestuen.

„Hvor er Daisy, Hanchen?“ spurgte hun, da denne lidt efter kom ind med deres Te og Aftensmad.

„I Barneværelset, Miss.“

Margaret løb derind, fik fat paa Baby, rystede hende dygtig, satte hende op paa et Bord og sagde:

„Jeg er meget, meget vred paa dig, du slemme lille Pige! Hvor du dog er uartig!“

„Nej, Mag, maj er sød, det er maj.“

„Nej, du er slem; hvor kunde det falde dig ind at lave alle de Ansigter for at faa mig til at le? det var din Skyld det hele. Havde du ikke siddet saadan, havde jeg ikke let; det var dig, Papa og Mademoiselle skulde have skændt paa, og ikke mig.“

„Saade noet vil maj aller døre mere, Mag, aller mere,“ forsikrede Baby med sin mest indsmigrende Stemme, skønt hun ganske sikkert ikke anede, hvad hun havde forbrudt, men kun at Margaret var vred, og for at formilde hende og slippe ned af Bordet lagde hun sin Kind ind til Margarets og forsikrede igen: „Maj er saa dod Pie.“

Et Øjeblik angrede Mag, at hun havde været saa urimelig og ukærlig og vilde give den lille et Kys, men i det samme kaldte Bes, og Baby, som vel mente, at hun nu maatte have tilfredsstillet alle rimelige For-

dringer, arbejdede med sine smaa Arme for at komme ned.

Hun kom ned — hun fik ikke Kysset; fornærmet vendte Margaret sig fra hende og marcherede ud af Stuen.

III. KAPITEL.

EN EFTERMIDDAG I SKOLESTUEN.

Det regnede og blæste udenfor.

En rigtig Foraarsregn med lunefulde, korte Ophold, en rigtig Foraarsblæst, der peb ned ad Gader, over Pladser, gennem Stræder, en Blæst, der væltede gamle Damer inde i Byen, og gamle Træer ude paa Marken, hvirvlede Støv og Snavs, der endnu ikke var druknet i de overfyldte Rendestene, højt i Vejret, og rev Hattene af Folk, saa de løb Væddeløb med bare Hoveder.

Himlen var vred; den hængte sin blaa Kjole i Solskabet og tog en grim graa en paa, satte Straalerne i Skammekrogen, naar de spillede lidt og morede sig, de stakkels smaa, gav Regnen Sukker og lovede Stormen at lave dens Yndlingsret til Middag, hvis den vilde suse rigtig godt.

Flory stod ved Vinduet i Skolestuen

og talte Regndraaberne, der kom trillende ned over Ruden, som om de legede Tagfat uden „Helle“, men da hun var kommen til den syvoghalvfemsindstyvende, opgav hun det og vendte sig om til Margaret, der lige havde faaet „*Les aventures d'une enfant*“ færdig, og nu fortalte dens spændende Indhold til Bes, der flittig hæklede Tunger ved Vinduet.

„Mag, hvad skal vi dog bestille, der er 3 Timer endnu til Middag?“

„Vent bare, til jeg faar fortalt færdig om Louise; jeg er kommen dertil, hvor hendes Fader dør, og hun kommer i Huset hos Madame Harcot. Er du ked af at vente til i Morgen, Bes, saa kunde vi bede Mademoiselle, om vi maa gaa ned i Køkkenet og lave brune Brystsukker.“

„Det maa vi saamænd ikke, jeg vil i alt Fald ikke bede om det.“

„Aa, naar Hanchen gaar med, maa vi gerne. Det er egentlig saa morsomt at lave Brystsukker, navnlig brune, de sprutter saa morsomt paa Panden.“

„Maj stal osse lave saade noet Bøsutter. Maj vil saa dærne, det smaer saa dodt. Maa maj, Floy, hva Floy?“ lød det fra Baby.

Hun blev holdt inde paa Grund af en slem Forkølelse, der fik hende til at pudse

Næse og nyse hvert Øjeblik, og nu fik hun Tiden til at gaa med at lege, at hun gik i Vandet. Denne interessante Beskæftigelse bestod i at styrte sig ned fra den gamle Hestehaarssofa under Landkortet, baske umaadelig med Hænder, Arme og Ben, dukke sig utallige Gange i Gulvtæppet, ryste sig, tage fat igen, pruste som en lille Hval og klæde sig paa for at have den udsøgte Fornøjelse lige saa hurtig at klæde sig af igen — i Indbildningen.

„Saa kan vi lige saa gerne lade være; for det første maa vi ikke, naar hun vil med, og for det andet er der ikke noget ved det, naar den Plageaand er der, det var ogsaa tosset, at vi talte saa højt," erklærede Margaret ærgerlig og satte sig i Sofaen med en mere hidsig end *ladylike* Fart, der i høj Grad vilde have krænket hende hos Flory; for Margarets Ærgerrighed var netop at være en lille Dame, og hun betragtede undertiden Søsteren, der aldeles ikke delte denne hendes Interesse, med ophøjet Medlidenhed.

„Gud velsigne Dem, Miss Margaret! Himlen maa vide, hvor De kan nænne at tale saa haarde Ord til det lille Lam, Gud velsigne Dem, men jeg kunde det ikke," sagde Bes bebrejdende fra sit Vindue.

„Fyt dig, hører du itte Mag, daa væt, lemme damle Mag,“ klynkede Baby og puffede til Margaret for at faa hende bort fra Sofaen.

„Hvad er det for en Ide! Lad mig dog være, Baby,“ sagde Margaret tvært.

„Aa Mag, du trølier det alsammen, det dør du, mine fine Størter, aa Mag, du sidder paa Bømperne,“ hulkede Baby, der følte sig meget ulykkelig over at blive forstyrret i sin Leg, og som maaske havde forstaaet, baade hvad Margaret og Bes havde sagt.

„Jeg kan ikke se noget Tøj; jeg flytter mig ikke; du skal ogsaa altid have din Vilje.“

„Margaret dog,“ lød det bebrejdende fra Flory, „hun er jo slet ikke uartig, hun leger kun, at hun gaar i Vandet, og at hendes Tøj ligger i Badehuset, og nu har du sat dig paa det; det er ikke andet end Leg, og Mademoiselle siger, at hun næsten har *trop de fantaisie.*“

„Floy, du stal tlæsse maj paa, aa Mag stal daa sin Vaj, her er Galosserne, de stal paa mine maa Fødder,“ sagde Baby endnu grædende fra Sofakanten, hvor hun krøb op, for at Flory kunde hjælpe hende. „Saa, nu sidder de dot, nu stal de bantes i,“ erklærede hun fornøjet,

hoppede ned paa Gulvet og gav sig til at stampe af al Magt for at faa den indbildte Fodbeklædning til at sidde godt fast.

„Nu er Foret til den lyseblaa Kjole færdigt til at prøves paa Dem, Miss Flory," sagde Hanchen og stak, med Munden fuld af Knappenaale, Hovedet ind ad Døren, „og med det samme kunde jeg maaske se, hvor meget den skotsktærnede er bleven for kort. Hør, Bes, De var rar, om De kom ind og hjalp mig lidt med Læggene foran og med Naalene, hvor den skal tages ind."

„Ja, Hanchen, det er vist det bedste; De er ung og uøvet, medens jeg har været her i Huset nu paa 22de Aar og baaret alle Børnene paa mine Arme, Gud velsigne dem, og staaet ved Siden af Master Franks Seng, da han drog sit sidste Suk for snart 10 Aar siden, den kære Dreng, da han døde af Brystsyge nede i Algier; og De er ikke noget Tossehoved, Hanchen, men en fornuftig Pige, der kan indse, at jeg har dobbelt saa megen Erfaring som De. De er ikke som den vigtige Fräulein, vi havde før Dem, som aldrig vilde lade sig sige, og som lo mig op i Ansigtet flere Gange, Gud forlade hende. Kom saa, Miss Flory! Nej, Baby, der er for koldt i Systuen, leg lidt med hende, Miss Mar-

garet, medens jeg er borte. Gud velsigne Dem, hvor De dog kan lade Fingrene løbe, naar De spiller!" og med et beundrende Suk lagde Bes sine Tunger ned i den morsomme, runde Tingest med Hullet i Laaget, der var Hus for Hækletøjet, og snakkende gik hun ud af Stuen.

„Hvad skal du her med den Stol ved Klaveret?" spurgte Margaret, da Døren havde lukket sig, og Baby med adskillige Bums havde faaet en Stol trukket hen til Skolestueklaveret, hvor Margaret sad og spillede, og var klatret op paa den.

„Maj vil saa dærne bille en lille Mule — saa dærne." Bum bum bum, sagde det i Klaveret, da hun med begge Hænder trykkede nogle Tangenter ned.

„Gaar du ikke bort, spiller jeg paa dig," udbrød Margaret med indædt Forbitrelse og gjorde et højst unødvendigt Løb op i Diskanten, slog Baby over Fingrene, saa hun hurtigst mulig trak dem til sig, og sagde:

„Nu skal du gaa væk."

„Hvor hen Mag med den damle Stol?"

„Jeg er lige glad, naar du bare ikke plager mig; du kan jo gaa hen til Vinduet."

„Der er tedeligt, Mag, hva stal maj se paa, hva?"

„Paa Springvandet, hys! nu svarer jeg dig ikke mere."

Margaret fik de næste to Sider jaget igennem, medens hun brugte Pedalen paa en skrækindjagende Maade og flaaede rigeligt i Noderne. Pludselig naaede en kold Vindstrom hen til hende, vendte Bladene i hendes Etudebog og fik adskillige af Florys Hefter til at flagre ud paa Gulvet, medens hun samtidig hørte en klirrende Lyd som af et Vindue, der aabnes.

„Se, Mag, hvad maj tan døre danste alene; nu tan maj se saa dodt ned i Daaren, det sa du, maj stulle," jublede Baby fra sin Stol ved det aabne Vindue, hvor hun stod i en frygtelig Træk, saa Haaret fløj om Ørene paa hende.

„Bliv du bare staaende, du uartige Pige! du bliver nok syg, men det fortjener du ogsaa; du ved godt, du ikke maa lukke Vinduerne op, du kan blive daarlig eller falde ud, vær'sartig, saa kunde du maaske blive ordentlig; nu vil jeg have denne svære Side igennem," og med ophidset Stemme og funklende Øjne hævnede Margaret sig efter at have holdt dette søsterlige Foredrag ved at hamre endnu haardere i det uskyldige Klaver, saa Strengene klirrede og Ild-

rageren faldt ned fra sin Plads i Kaminkrogen.

„Nu maa du dærne lutte Vinduet, Mag, maj tan itte selv, maj fyser," sagde Baby en ti Minutters Tid senere; og enten det var af Skræk for, at hun skulde falde ud, eller fordi, der kom nogen paa Gangen, efterkom Margaret i en usædvanlig Fart Babys Opfordring, smækkede Vinduet i og satte Baby paa Gulvet, lige som Døren gik op, og Flory kom styrtende ind med glædestraalende Ansigt — svingende et stort, hvidt Kort i Luften.

„En Indbydelse, en Indbydelse, Mag, til Bal hos Legationssekretær Harrington, Mademoiselle sagde straks ja; se, det er adresseret til mig, og det kom for et Øjeblik siden."

„Lad mig se! det er til den 24de, lige Dagen før Papa og Lissy kommer hjem. Hvad skal vi have paa? Har du spurgt om det? De ny hvide er vist kønnere end de lyseblaa Flors, og dem havde vi jo paa til vort eget Bal! Hvad mente Mademoiselle?"

„Det ved jeg ikke, jeg spurgte hende ikke om det, og det ordner Bes nok. Kan du huske forrige Aar, da vi legede „musikalske Stole", og du og Harry faldt paa Gulvet, fordi I gled?"

„Han er saa forfærdelig klodset, den Dreng! Det var ham, der trak mig ned, da vi lige skulde sætte os; jeg danser ikke med ham denne Gang, hvis jeg kan slippe for det."

„Stakkels Harry! han kan vist ikke være med. Lissy fortalte netop en Dag, at han var saa syg igen og havde faaet en tung Gibsbandage, der generer ham, naar han rører sig. Det maa være frygteligt at være forvokset, og han er vist tit bedrøvet, naar han ser Frank og Anne og lille Fred springe om, og det er en Skam ikke at ville lege med ham. Hvad er der i Vejen, Baby? Hvad græder du for?"

„Maj fyser, Floy."

„Tror du ikke, Bes, hun skulde have en varmere Kjole paa? Føl paa hendes Hænder, de er helt kolde, og nu hoster hun igen," sagde Flory, da hun fik Baby paa Skødet, og hun blev ved med at klynke.

„Gud velsigne hende, hvor hun dog er kold, det lille Lam, det var dog ellers forunderligt, for her er jo lige saa varmt som i den gloende Ovn; men det er Forkølelsen, der staar i hende, lille Stakkel," sagde Bes og satte Bakken, hun kom ind med, fra sig paa Bordet. „Skal Bes saa klæde sin lille Dukke paa, rigtig varmt

og lunt, saa hun kan lade være med at hoste og sige hø, hø hele Dagen?" vedblev hun og tog hende paa Armen for at gaa med hende ind i Børneværelset.

„Hanchen er en fornuftig Pige og en god Pige, Gud velsigne hende, men uerfaren, det er hun ogsaa, i at passe Børn, og nu har hun glemt at sætte Krogene paa igen; nu skal jeg da huske at sige det til hende igen." sagde Bes, da hun gik forbi Vinduet.

IV. KAPITEL.

LEKTIER OG GENVORDIGHEDER.

„Mag, Margaret!“

„Hys, Floy, du forstyrrer mig.“

„Jeg har læst for længe siden; hvor kan du faa Tiden til at gaa med dine Lektier saadan en Tid? Gid jeg kunde komme til at se saa „lærd“ ud som du!“

„Lærd, Floy?“

„Ja, med alle de Leksikoner, du bruger, og Glosebøger og Penne og Hefter, du kan stable op omkring dig! jeg kan det ikke, gid jeg kunde, for Mademoiselle Minet siger, at du læser meget mere ordentlig, end jeg gør, og naar jeg kan mine Lektier, synes jeg ikke, jeg behøver at læse mere paa dem. Naar skal vi køre paa Lørdag?“

„Aa, du maa ikke tale om Selskabet nu, saa kan jeg ikke læse; du tænker

kun paa det, Floy, det siger Mademoiselle Minet med; jeg glæder mig ogsaa, men jeg synes ikke, der er nogen Grund til at forsømme sine Lektier af den Grund; du tænker vist kun paa det, naar du læser“, og Margaret fordybede sig med en uhyre lærd Mine i sin Geografi og var snart langt inde i Nordamerikas Fristater igen.

Det var sandt, at Flory nemt lod sig distrahere, og at hun i den Tid, der gik forud for Selskabet, kun talte og tænkte paa det.

Hun afskyede Skole og Læsning.

En Flues Summen var en velset Afbrydelse; henrykt over en Forandring fulgte hun den paa dens Flugt rundt i Stuen; med største Iver kastede hun Bøgerne bort for at lukke den ud, naar den gjorde det mindste Tegn til at bumse mod Ruden; og hun opdagede ofte, naar hun igen satte sig ned, at hun samtidig havde lukket Leddyrene, Afrika og Trediveaarskrigen ud. Hun manglede, til Dels vel paa Grund af Blegsot, Energi til at faa det ind igen.

Mademoiselle Minet var rasende paa hende i den sidste Tid.

Flory bragte sig i den ene Knibe efter den anden ved kun at være optagen af at tænke paa Bal og Selskab. Man

sammenlignede hende uafbrudt med den flinke Margaret, hvis Stilebøger var Vidunderet af Pænhed og ikke indeholdt en Klat fra Ende til anden.

Da Mademoiselle Minet saa en Dag traf hende talende Engelsk med Hanchen og ved Krydsforhør fik ud af hende, at det var om Ballet, erklærede hun harmfuldt:

„At, hvis der indtraf den mindste Uregelmæssighed i eller uden for Skoletiden, paa Grund af dette eller noget som helst Bal eller Selskab eller Picnic eller Sammenkomst, vilde hun (Melle Minet) meddele hendes Hr. Fader det, og hun (Melle Minet) vilde skrive til Legationsraadinde Harrington og fortælle om hendes (Florys) Opførsel og meddele, at hun (Flory) ikke kom med, og hun haabede ikke, at hun (Flory) vilde tvinge hende til at gøre et for dem begge (Melle Minet og Flory) saa sorgeligt, men i saa Tilfælde nødvendigt Skridt."

I de følgende 10—12 Dage stod de paa meget spændt Fod med hinanden.

Mindst tyve Gange havde Mademoiselle tænkt paa at udtale Straffedommen; men hun havde et lige saa kærligt som hidsigt Sind og opsatte det i Haab om, at Flory skulde forbedre sig.

„Hvorfor ligger du saa forfærdelig urolig, Floy, og vender dig hele Tiden?“ spurgte Margaret nogle Dage senere. „Hvis du ikke snart ligger stille, falder jeg ikke i Søvn, og Klokken er vist over elleve; hvad er der dog i Vejen?“

„Hvad skal jeg dog gøre? — Jeg har glemt at skrive den Stil om „Venedigs Tilbliven“, som Mademoiselle gav mig for i Gaar, fordi jeg ikke kunde min Naturhistorie; jeg kom til at huske paa den for lidt siden; hvad skal jeg dog gøre?“

„Floy dog! det er da ikke sandt?“ sagde Margaret og satte sig med et Sæt op og blev lysvaagen; „hvor kan du ogsaa glemme saadant noget, Floy, det er en Skam, og jeg begriber det ikke!“

„Jeg heller ikke,“ sagde Flory nedslaaet og baskede angergivent med sin varme Hovedpude, som om den var Skyld deri. „Jeg staar op og skriver den, ellers kommer jeg ikke med.“

„Ja, og vækker Mademoiselle og dem allesammen! nej, Floy, det maa du ikke, hører du!“

„Ja men, Margaret, du kan da nok forstaa, at jeg nødig vil blive hjemme. Jeg tror nok, min Stilebog ligger i Skolestueskabet, og Blækket staar i Pulten; jeg kan liste mig igennem Barnestuen.“

„Saa vaagner Bes og tror, der er noget i Vejen, lad nu være med saadant noget Tosseri; staa tidlig op i Morgen, og skriv den før Skoletid, og nu vil jeg have Lov til at sove, Floy; det er en stor Skam, og skal du ikke med, faar Papa det naturligvis at vide. Se nu at vaagne tidlig i Morgen!“

„Aa, kære Margaret, væk mig, hvis du kan; du maa ikke skænde, hører du! Gid jeg kunde holde mig vaagen hele Natten.“

Men snart røbede de dybe Aandedræt fra de to smaa Senge, at Børnene vare faldne i Søvn og sov trygt.

— — — — — — — — — — —

„Es ist acht Uhr geschlagen!“

„Men Hanchen! det var dog forfærdeligt, saa jeg har sovet over mig; gid du dog var vaagnet, Margaret!“

„Du kan ikke faa den skrevet, sig det til Mademoiselle.“

„Jeg tør ikke, Margaret. Aa, Gud, bare jeg kunde lade være med at spise Morgenmad og komme ned til Morgensang.“

„Det kan du ikke. I Morgen rejser Papa, saa vilde han ikke synes om, at du blev oppe.“

„Hvorfor valgte du ogsaa den lange Salme til Morgensang, Mag? Du kunde

da gerne have valgt den korteste, naar du ved, hvor travlt jeg har", udbrød Flory fortvivlet, da hun, efter et hastigt Toilet og et endnu hastigere Morgenmaaltid fo'r rundt i Skolestuen med et Blækhus i den ene Haand og et Penneskaft i den anden for at finde sin Stilebog, som hun saa bestemt den forrige Aften mente at have lagt paa den nederste Hylde i Skabet til venstre.

„Har Du ikke set den?"

„Hvad for en „den"?" sagde Margaret ligegyldig, medens hun ordnede sine vel vedligeholdte Bøger, der alle bar hendes Navn med Mademoiselles bedste Skønskrift, efter Størrelse paa Bordet. Og med den behagelige Følelse, som godt læste Lektier, et snehvidt Skoleforklæde og en Mængde vellykkede Lokker giver, henkastede hun: „Hvad mener du?"

„Min Stilebog. Den laa her i Gaar Aftes, det husker jeg saa bestemt; hvor kan den være? hjælp mig dog med at lede!" sagde Flory grædefærdig, da det viste sig, at den hverken laa oven paa Reolen eller under Noderne.

„Nu rev du Atlasset ned, saa at alle Bladene fløj ned paa Gulvet, og der er Mademoiselle."

I det samme slog Klokken 9, og Made-

moiselle Minet kom fejende ind med smilende Ansigt:

„*Bonjour enfants, donnez moi un baiser, chères, petites filles.*“

Men en mork Sky afløste Solskinnet, hendes Øjne stod paa Uvejr og hendes Stemme paa Torden, da hun ved at se den uordentlige Stue og Florys fortabte Ansigt udbrød:

„Hvordan er det, her ser ud? Du er ikke paa Plads, Klokken har slaaet! Hvem har Orden?“

„Floy, Mademoiselle Minet.“

„Hvorfor svarer du ikke selv, *Mademoiselle*? Jeg syntes jo nok, det var dig, der havde Uge; det er kedeligt, men jeg maa kalde dig „*Mademoiselle désordre*“ i Dag! Kan du da ikke gøre dig Umage? *Voici un crayon d'ardoise, voilà une éponge, toutes sortes de vos choses pêle mêle sur la table! que vous êtes fattiguante, Mademoiselle désordre.* Skynd dig og ryd op!“

Med et utaalmodigt Suk satte Mademoiselle Minet sig i sin Lænestol, gav sig til at diktere Margaret og dirigere Flory, hvem den daarlige Samvittighed gjorde modlos, og i Forening med Mademoiselles utaalelige „*Mademoiselle désordre*“, stædig, saa hun satte sig ned med et trodsigt Bums til sit Regnestykke, med blussende

Kinder, vaade Øjne og den Overbevisning, at hun var det ulykkeligste og mest plagede Pigebarn, og Mademoiselle Minet den haardeste, strengeste og mest uretfærdige Lærerinde, der fandtes paa hele Guds grønne Jord.

„Hvorfor regner du ikke, *Mademoiselle désordre*?“

„Jeg kan ikke, Mademoiselle.“

„Du vil ikke, skulde du sige.“

„Jo.“

„Du mener: jo Mademoiselle! Kom med din Regnebog og lad mig se Stykket.“

„Aa, Mademoiselle, det er om en Landmand, der køber Korn og Smør i en Uendelighed og sælger det lige saa hurtig igen, det skal vist ende med, at han tjener noget, men hans Omkostninger er saa store, at han taber hele Tiden.“

„Floy, Floy, hvad du dog er for en *Mademoiselle désordre!* du har jo multipliceret, hvor du skulde dividere, og divideret, hvor du skulde multiplicere; det Stykke vil jeg ikke hjælpe dig med“, sagde Mademoiselle hovedrystende og begyndte at rette Stile.

Florys Hænder blev klamme, Tallene dansede for hendes Øjne som lige saa mange graa Smaatrolde. Mekanisk regnede hun videre og paaførte den stakkels

Mand saa store Tab, at han godt med det samme kunde gaa fra sin Gaard.

„Sig det, skynd dig, om et Øjeblik ser Mademoiselle, at den mangler“, hviskede Margaret over til hende.

I det samme bankede det paa Døren, der førte ind til Barnestuen.

Mademoiselle lagde sit sorte Penneskaft, der i Florys Øjne saa ud som et straffende Sværd, fra sig paa Blækhuset, en munter Negerdreng, der med Hul i Hovedet til Svinebørster og to Blækhuskurve paa Armene, siden Lissys Skoledage havde set rundt i Skolestuen med sit leende Ansigt.

„*Entrez*“, sagde Mademoiselle og saa op fra Bogen. Op gik Døren, og ind kom Bes og Baby.

Bes blev staaende i Døraabningen, medens Baby trippede hen til Bordet med noget lysegult i Haanden, som Flory til sin Rædsel syntes skulle kende.

„Ja, Mademoiselle Minet maa undskylde, at vi forstyrrer,“ sagde Bes. „Vi fandt en Stilebog i Dukkevognen, da vi redte Seng til Dukkerne. Og Baby vilde ikke give Ro, Gud velsigne hende, førend jeg gik ind med hende, man kan jo daarligt sige nej til det Guds Lam“, tilføjede

hun undskyldende og saa fra Mademoiselle Minets unaadige Ansigt paa Flory.

„Gud velsigne Dem, Mademoiselle, hvor Miss Floy ser ulykkelig ud, den lille Stakkel“, sagde hun medlidende.

„Det har hun ogsaa Grund til Bes; vil de tage Bébé, saa at hun ikke forstyrrer mere end nødvendigt; tak Bébé, læg Bogen her, du maa ikke gaa hen til dine Søstre“, sagde Mademoiselle, da Baby gjorde Tegn til at gaa.

„Jeg forstaar rigtignok ikke, Mademoiselle Minet, at saadan en lille uskyldig Sjæl kan være til saa megen Besvær, det ved Gud jeg ikke gør, Mademoiselle Minet. Kom, min lille Engel, lad Bes bære dig ud“. Bes tog Baby paa Armen, hvilket dog ikke gik for sig uden Modstand; for Baby erklærede, at hun „vilde kysse Floy“. Men Mademoiselle saa saa imponerende ud; Bes var fornojet over, at hun havde sagt sin Mening, og da Flory ikke saa op, saa fik hun ikke sin Vilje.

Bes gik med hende; Døren lukkedes, og Mademoiselle Minet aabnede Florys Stilebog, efter at have faaet den Tilstaaelse, der svævede hende paa Læberne, til at forstumme, ved et Foredag, ikke til hende, men til Margaret, om Uorden i Almindelighed og Florys i Særdeleshed.

„Og Marguerite", endte hun sin Tale, „du ser altsaa, hvilken Kedsommelighed der kommer deraf. Se paa Flory, og se, hvordan en *Mademoiselle désordre* ser ud og bærer sig ad."

Flory blev afvekslende rød og bleg og besluttede ikke at svare et Ord, da Mademoiselle Minet, ved at se, at der ingen ny Stil var, spurgte:

„Flory, hvor er din Stil om Venedig?"

Intet Svar.

„Hører du ikke? svar mig."

Men Flory svarede ikke. Hun stirrede ned i Bordet, medens Taarerne langsomt trillede ned ad hendes blege Kinder.

„Floy, Floy *fillette*, sig, om du har glemt den, og lov mig at gøre dig Umage for at blive flittigere, og jeg vil bære over med dig denne Gang endnu. Du sætter tit min Taalmodighed paa Prøve, *enfant*. Jeg har et stort Ansvar, Floy, over for din afdøde Moder, der bad mig om at blive hos jer og opdrage jer efter sin Død; og du synes maaske, at jeg ofte er streng; men det er, fordi jeg holder af dig. Svar mig nu, *fillette*!"

Flory løftede Hovedet.

Det værkede i hendes forpinte lille Hjerte, da hun saa Mademoiselles alvorlige, indtrængende, bedrøvede Ansigt, og

ved at høre Moderens Navn nævne. Hun var lige ved at sige „nej, Mademoiselle Minet“. Men nu var Mademoiselles Taalmodighed udtømt. Hun vendte sig til Margaret:

„Du ved det, svar i Stedet for din Søster; er Stilen skreven? Ja eller nej.“

„Floy har glemt den, Mademoiselle Minet, og hun kunde ikke naa at faa skrevet den i Morges; hun var saa bedrøvet derfor; aa nej, Mademoiselle, hun har glædet sig saadan dertil“, bad Margaret, der i Grunden elskede Floy højest af sine Søstre, ved at høre Mademoiselle Minet sige:

„For det første bliver du hjemme fra Spadsereturen for at skrive din Stil, for det andet bliver du hjemme fra Ballet. I Eftermiddag skriver jeg til Legationsraadinde Harrington og fortæller, hvorfor. Her er din Bog“, sagde Mademoiselle Minet og rakte med to Fingre den stakkels forkrøllede Stilebog over til hende som Tegn paa sin Ringeagt for dens medtagne Udseende.

Derpaa gik Mademoiselle Minet og Margaret, og Flory blev alene tilbage i Skolestuen.

Fuglene kvidrede i de gamle Kastanietræer uden for Vinduerne; og en lystig Sang trængte op til hende fra Gaarden,

hvor Gartneren og hans Karle vare beskæftigede med at plante Pelargonier og Margueriter omkring Springvandet og beskære Efeuen, der dækkede det gamle Steds hvide Mure.

Solen skinnede gennem de smaa Ruder. Flory kiggede ned i Gaarden og saa Mademoiselle Minet og Margaret dreje ud af Porten.

Hun aabnede med et Suk sin Stilebog, satte sig ned og begyndte at spekulere paa, hvad hun vidste om Venedig.

Men det vilde ikke gaa.

Mademoiselle Minet havde omtalt hendes Moder. Florys Længsel efter hende var bleven forstærket, hun havde en Følelse, som om hendes Hjerte var bristefærdigt af Sorg. Venedig var glemt — hun lagde Hovedet ned paa Armene og brast i Graad.

„Aa Mama, Mama“, hulkede hun. „Hvorfor er du død fra os? Havde du været her, vilde Papa holde mere af mig, og Mademoiselle Minet vilde ikke altid skænde, og jeg være styg imod hende. Hvor kunde jeg ogsaa glemme „Venedig“! nu kommer jeg ikke med, aa, hvad siger Papa, naar han faar det at høre!“

„Maa maj tomme ind“ hviskede Baby i det samme gennem Nøglehullet. „Maj

tan dodt se dig, du dræder, det dør du, tit, tit, Floy."

Flory sad saa stille som en Mus for ikke at gøre ondt værre ved at lade nogen komme ind uden Mademoiselles Samtykke, saa længe hun havde Stuearrest.

Men det hjalp ikke.

Efter at have haft lidt Besvær med at faa Haandtaget drejet om, dels fordi det var saa stort og sad saa højt oppe, og dels fordi hun var saa lille, lykkedes det Baby at faa Døren lukket op.

Med et „nu tom maj endelig ind til dig, Floy", løftede hun sig paa Taaspidserne, prøvede forgæves paa at lukke Døren, vendte sig om, gav den et Bums med Ryggen og smuttede hen til Flory, der nu ikke længere kunde modstaa, men tog hende paa Skødet og kælede for hende.

Baby var klædt paa til at gaa ud i en lille hvid broderet Silkepels og en natkappeagtig Helgolænder, der sad tæt ind til hendes rødmussede, søde Ansigt, og hun var saa uimodstaaelig kær, som hun sad der paa Florys Skød og lod sin lille Slikkepot følge den vaade Vej, Taarerne havde efterladt paa Kinderne, og Flory kunde ikke lade hende løbe.

„Hvorfor dræder du, Floy?"

„Fordi jeg er bedrøvet, Baby."

„Du stal være dlad."

„Det kan jeg ikke. Mademoiselle er vred, og jeg kommer ikke med paa Onsdag. Jeg synes du hoster endnu, Baby."

„Maj er majet fortølet, sier Bes, og maj faar brunt Suttervand."

„Holder du af mig, Baby?" hviskede Flory.

„Du er sød, maj holder saa majet af dig, Floy", sagde Baby og viste med Hænderne, i hvor høj Grad det var.

„*Aber Baby, wo bist du*", lød Hanchens Stemme fra Trappegangen. „Jeg staar her med dine Gamacher og venter paa dig, nu skulde vi jo gaa."

„Maj er inde her hos Floy, hun dræder", raabte Baby.

I en Fart gav Flory hende endnu et Kys og skød hende ud til Hanchen, som ved at se hendes blege Ansigt, blev saa ophidset paa Mademoiselle Minet, at hun straks maatte ind til Bes for at udlade sig.

„At tænke sig, Bes, at hun lader Barnet blive inde i det dejlige Vejr, det ligner ingenting," hørte Flory hende sige.

„Hys, Hanchen, tal ikke saa højt, saa hører hun det; det var da ogsaa en ækel Hoste, mit lille Lam har. Ja, Hanchen, hvad det var, jeg vilde sige. Made-

moiselle Minet er saamænd egentlig rar, Gud velsigne hende, og hun holder meget af Børnene, gør hun. Men en Moder, det bliver hun aldrig for dem, og Synd for Miss Floy er det, at Faderen ikke bryder sig om hende som om de andre, fordi hun ikke er saa dygtig og flink til Bogen, eller hvad det kan være, for Miss Floy er et velsignet Barn, og det har hun altid været, Gud velsigne hende."

Flory begravede sig i sin Bog, Hanchen gik med Baby.

Stilen var endelig færdig.

Hun lagde sig ned paa Gulvet, stirrede ind i den tomme Kamin og tænkte paa, hvorfor hendes Moder og den muntre Frank skulde dø, og hvorfor hun ikke kunde tale saadan med Papa som Margaret, Lissy og Baby, og hvorfor Mademoiselle Minet klagede over hende saa tit, og hvorfor hun ikke havde svaret, da hun skulde!

„Mama, Mama, hvor jeg er ond og styg", klagede hun; jeg kan ikke lade være med at være vred paa Mademoiselle Minet, fordi jeg ikke maa komme med."

V. KAPITEL.

BARNESORGER.

Med et blev Florys sørgelige Tanker afbrudte ved, at Døren ind til hendes Faders Værelse nedenunder blev aabnet ud til Trappen.

Hun hørte ham følge nogen ud og sige: „Farvel, Løjtnant Hawthorn, saa ses vi til Middag Klokken 7. Vi bliver ganske ene, aldeles *en famille.*“

„Tak, Deres Excellence,“ svarede den fremmede Herrestemme, „det skal være mig en Fornøjelse; naa, der kommer nok Deres Smaafolk,“ vedblev den, og Flory hørte i det samme Mademoiselle Minet og Margarets Stemmer og lidt efter Babys Pludren, da Hanchen kom bærende med hende op ad Trappen.

„Kom og sig „*how do you do*“ til Løjtnant Hawthorn, Børn; det er Fætter Johns Ven, Løjtnant Hawthorn.“

„Mademoiselle Minet, mine Børns Opdragerinde og Gouvernante," sagde Gesandten. „Husk saa at komme til Middag, Løjtnant Hawthorn, *au revoir.*"

„Papa," sagde Margaret, da den fremmede var gaaet; „maa vi komme ned i Dag? Det er saa længe siden."

„Jeg er jo ikke ene, Barn, du hørte jo, hvad jeg sagde til Løjtnant Hawthorn."

„Men du rejser i Morgen tidlig! Maa vi ikke, Papa, efter Middag?" bad Margaret med sin mest indsmigrende Stemme, lagde sit kønne lille Hoved paa Siden og saa saa indtagende ud, at hendes Fader leende sagde:

„Ja, ja da, du lille Plageaand. Vil De komme ned i Salonen, Mademoiselle Minet, med mine Smaapiger et Par Timer i Aften. De er vel flinke og artige, haaber jeg?"

Til Florys Lettelse fik Mademoiselle Minet ikke begyndt sin Klagesang. Gesandten klappede Baby paa Kinden, trak Margaret i Haaret, hilste paa Mademoiselle og trak sig tilbage. Til Florys Forundring kom Margaret lidt efter ind til hende:

„Mademoiselle Minet sagde, jeg gerne maatte gaa ind til dig og blive herinde, hvis du var færdig. Lad nu være med at

se saa modfalden ud, Flory; jeg har saadan talt for dig hele Tiden, medens vi gik. Hun er slet ikke saa vred. Da jeg fortalte, at du vilde have skrevet din Stil i Gaar Aftes, sagde hun først „*oh, quelle affreuse enfant*", men jeg hørte godt, at hun bagefter mumlede: „*Pauvre petite*". Vi har faaet Lov til at komme ned efter Middag. Der kommer en Løjtnant Hawthorn; Mademoiselle siger, han er ansat i den engelske Marine. Det er sandt, Mademoiselle sagde, du skulde komme ind med din Stilebog." Og Margaret styrtede ind til Bes for at bese de nye Kjoler, de skulde have paa til Ballet om Onsdagen.

Flory aandede paa sit Lommetørklæde og gned sine Øjne for at se mindre forgrædt ud, bankede paa og gik ind i Mademoiselle Minets hyggelige, lille Dagligstue.

Hun sad ved Skrivebordet, hvor en lille rubinrød Slangelampe brændte under den nydeligste Voksmadonna i himmelblaa Kjortel med flagrende røde Baand.

„Læg din Bog her, Flory," sagde hun uden at se op fra sit Brev. „Er det ikke Amaliegade Nr. 4, at Legationsraad Harrington bor?"

„Det tror jeg nok, Mademoiselle Minet," sagde Flory. Hun glemte, at hun

lige havde forsøgt at skjule, at hun havde grædt. Med Hænderne for Ansigtet vilde hun gaa henimod Døren, da Mademoiselle Minet standsede hende.

„Flory. Kom herhen til mig, *fillette*, jeg vil tale med dig."

Grædende adlød hun.

„Sig mig oprigtig, hvorfor du græder, Flory!"

„Fordi De er vred, Mademoiselle, og fordi jeg ikke kommer med paa Onsdag."

„Saa, græd nu ikke, *fillette*, sæt dig her hos mig, og hør. hvad jeg vil sige. Har jeg Grund til at være vred og misfornøjet med dig, *fillette*?"

„Ja Mademoiselle, fordi jeg ikke svarede i Dag," hulkede Flory, aldeles smeltet ved Mademoiselles venlige Stemme. „Jeg kunde ikke."

„*Vouloir c'est pouvoir*," *fillette*. Se paa mig, Flory! tror du, jeg holder af dig?"

„Ja, Mademoiselle," hviskede Flory.

„Ved du ikke, at jeg er meget bedrøvet over at maatte lade dig blive hjemme; maaske mere end du?"

„Jeg ved det ikke, Mademoiselle Minet, men jeg er forfærdelig ked af det."

„Flory, du ved ikke, hvor nødig jeg sender dette Brev af Sted! Hvis jeg nu

lader være med det og lader dig komme med paa Onsdag, vil du saa love mig at være mere flittig og ordentlig?"

„Jeg vil gøre mig Umage, Mademoiselle Minet, det lover jeg," svarede Flory alvorlig. „Lige straks kan det vel ikke komme, men jeg skal gøre mit bedste."

„Jeg vil tro dig, *fillette.* Kast Brevet ind i Kaminen."

„Aa, Mademoiselle Minet, Tak," sagde Flory med et straalende Smil gennem Taarerne, idet hun omfavnede og kyssede hende.

„Gaa saa ind til dine Søstre, *petite,*" sagde Mademoiselle, da de havde talt lidt sammen igen. „Bed Hanchen om at sørge for, at I er færdige efter Middag."

„Herregud," sagde Mademoiselle nogle Dage efter, da hun fandt Brevet til Lady Harrington i en af Florys Bøger. „Hun bruger det aabenbart som Paamindelse. Ja, hun gaar frem, *cette chère enfant.*" Fra den Tid vare Mademoiselle Minet og Flory Venner.

— — — — — — — — — —

Da Mademoiselle Minet om Aftenen kom ned i Salonen med Børnene, var

hverken Gesandten eller Løjtnanten derinde, men derimod i Billardstuen, hvor man hørte dem tale og Kuglernes lette Rullen over Bordet.

Uagtet man var helt henne i April Maaned, saa det udenfor var helt klart, vare Armstagerne tændte paa Kamingesimsen og Flygelet, og store Brændestykker flammede og gnistrede rødt fra den gammeldags, aabne Kamin i brede Striber ud paa Parketgulvet.

De svære, højrøde Silkegardiner vare trukne for de høje, smalle, smaarudede Vinduer, der begyndte tæt under Loftet og gik helt ned til Gulvet.

Spinkle, fornemme „*Louis quatorze*“ Stole med indlagte Harperygge af mørkt Mahogni stod sirligt paa deres stive Ben om Bordene, hvor smaa gammeldags Sølvting og brogede Tulipaner i slanke Sèvresvaser vidnede om Gesandtens Smag.

Omkring Kaminen var Stilen brudt.

Her fandtes nogle store, magelige Lænestole af blomstret Silketøj, der saa ud til ikke at have Skelet, men kun Fyldning, og et Par indbydende „*couch*“, med et Utal af Dunpuder, som tydelig nok sagde, at det var et engelsk Hjem.

„En dejlig Stue og nogle fortryllende Tapeter *ma foi*,“ sagde Mademoiselle og

nedlod sig paa en Puf i en af Vinduesfordybningerne.

Tapeterne sad i forgyldte Rammer og forestillede en munter Jagt.

Paa den ene Væg saa man pyntede Damer og Riddere paa prægtige Heste, Drenge med Falke og Væbnere med Hunde. Paa den næste Væg sætter en dejlig Kronhjort over en Mose, forfulgt af de halsende, plettede Jagthunde. I det næste Felt er den indhentet og ligger blodig og gispende paa Jorden, og paa den 4de Væg drager Jagtselskabet hjem til en oplyst Borg i Maaneskin, medens Væbnerne løber ved Siden af Hestene med brændende Fakler.

Dette Pragtværk havde været i Familiens Eje i mange Aar, det var malet paa Silke, og man formodede, at det oprindelig stammede fra det sydlige Frankrig.

„Ja, de er smukke, Mademoiselle Minet,“ sagde Flory, medens hun og Margaret gik og besaa dem. „Jeg kan kun ikke udholde at se den stakkels forpinte Hjort der.“

„Aa Herregud, det er jo derfor man holder Jagt, Flory,“ sagde Margaret. „Jeg vilde ønske, at jeg var gammel nok til at være med til Efteraaret. Se, der kommer

Papa og den fremmede Herre fra Billardstuen. God Aften, Papa."

„God Aften, min lille Pige," sagde hendes Fader. „Du var ikke med i Dag paa Spadsereturen," vedblev han og nikkede kort til Flory. Hun havde søgt Tilflugt med et illustreret Værk hos Mademoiselle Minet, der sad forskanset bag sit Stenkulsskjold og broderede paa et evindeligt Korsstingsbroderi med symbolske Tegn, som Duer, Kors og Stave, der, naar det engang blev færdigt, skulde smykke Alteret i en vis St. Gabrielle Kirke i en eller anden lille fransk By.

Flory rødmede forskrækket. Hendes Fader bad imidlertid til hendes store Lettelse ikke om nogen Forklaring, men vendte sig mod sin Gæst, en meget ungdommelig, køn Søofficer, og var snart inde i en lang Samtale med ham om Napoleon og hans Tog til Rusland.

„Hvor Miss Margaret dog ligner Miss Howard, naar hun smiler," sagde Løjtnant Hawthorn rødmende lige op til Haarrødderne over sin egen Bemærkning.

„Ja, en Del, ganske vist; Haaret er det samme og Øjnene med," sagde Gesandten og klappede Margaret paa Kinden.

„Nej undskyld, Deres Excellence, det synes jeg ikke. Miss Howard har jo

morkeblaa Øjne," svarede Løjtnant Hawthorn og rødmede igen.

„Naa, lige meget, Løjtnant Hawthorn, hvor var det, vi slap? Naa, nu husker jeg det, ved Moskvas Brand. Naar vi har drukket Kaffe, skal jeg vise Dem mine Napoleonsamlinger, fortrinlige, forsikrer jeg Dem; ja, Deres Fader, Baron Hawthorn, var jo en lige saa ivrig Beundrer af Napoleon som jeg."

„Ja, Deres Excellence; tør jeg spørge, naar De rejser?"

„I Morgen tidlig. I Overmorgen støder jeg til min Søster og Lissy i Vichy, og paa Mandag er vi i London."

„Ja, saa træffes vi ved Miss Kate Howards Bryllup, Deres Excellence," sagde Løjtnant Hawthorn og saa efter Margarets Mening uhyre oplivet ud ved Tanken derom, medens Mademoiselle Minet straks gættede, at det var for Miss Lissys Skyld, han glædede sig.

I det samme aabnedes Døren til Spisesalen, og James kom bærende med en stor Sølvbakke med Kaffe og Kopper.

Flory var færdig med „Dantes Divina Commedia" og vilde lægge den tunge Bog tilbage paa dens Plads.

Hun gjorde et Skridt — Bogen gled ud af hendes behandskede Hænder, og

med et tungt Plask faldt den ned paa Gulvet lige foran James.

Han snublede og var falden, hvis ikke Gesandten havde grebet fat i ham.

Kaffen havde skænket sig selv. Fløden var sprøjtet ud over Bakken, og Sukkertangen var fløjet paa Gulvet.

James forsvandt med et ikke bedrøvet Ansigt. Flory saa rædselslagen fra den røde, gabende Bog, der laa der som Tegn paa Brøde, til sin Fader, der mumlede: „*gaucherie*“.

„Jeg kunde ikke gøre for det, den gled,“ sagde hun undskyldende.

Hendes Fader rystede ærgelig paa Hovedet og vendte sig bort, medens Løjtnant Hawthorn tog Bogen op og diplomatisk drejede Samtalen ind paa Napoleon, enten det nu var, fordi han ikke kunde løsrive sig fra ham, eller fordi han havde Medlidenhed med det blege Barn med de forskrækkede Øjne, — der var Søster til Miss Howard.

„Papa,“ spurgte Margaret, da James igen kom ind og satte Bakken fra sig. „Hvem skal skænke Kaffe i Aften?“

„James, Mag.“

„Aa, Papa, vi plejer jo at gøre det, enten Lissy, Flory eller jeg. Det er saa morsomt!“

„Flory maa i alt Fald ikke. Vi risikerede, at hun tabte Kaffekanden, uden at hun kunde gøre for det. Gør du det saa, Mag."

„*Faites vos compliments, mesdemoiselles,*" sagde Mademoiselle Minet, da Margaret med upaaklagelig Ynde havde præsideret ved Kaffen, og den var drukket. „Klokken er mange og Flory er træt og bleg."

„*Pauvre petite, comme elle a eu du chagrin aujour d'hui,*" hviskede Mademoiselle, da hun havde sagt god Nat til Pigebørnene og havde set Florys bedrøvede Ansigt. „Det er bedst, hun faar lidt Vand med Sukker i for at sove godt." Og Mademoiselle Minet gav sig til at tilberede dette Universalmiddel. „Hun forstaar ikke at tage ham som Lissy og Marguerite; hun er *gauche*, naar han er der. Han tror, hun er tvær og ligegyldig, *cette pauvre chérie*!"

„Se her, *fillette*, drik det," sagde Mademoiselle venlig, da Sukkeret var opløst, og hun sad med Glasset paa Florys Sengekant. „Sover Marguerite?"

„Ja, Mademoiselle, for længe siden," hulkede Flory. „Tak, Mademoiselle Minet."

„Græder du, Flory?"

„Ja, Mademoiselle Minet, jeg er saa

bedrøvet. Nu er Papa igen misfornøjet med mig."

Mademoiselle Minet sagde intet. Hun blev siddende hos Flory, til Graaden var stilnet af, og hun langt om længe var falden i Søvn.

„*Pauvre enfant!* Havde hendes Moder blot levet! Stakkels smaa Børn, som ingen Moder har!" Mademoiselle løftede Natlampen for at iagttage det Maleri af Børnenes Moder, der hang over deres Senge. Uden at hun vidste af det, løb en Taare ned over hendes Kind.

Hun tænkte paa sin gamle Moder, der sad ene i den gammeldags Stue i et gammelt Hus i Udkanten af Paris.

Hun saa den for sig, den gamle Stue med de mange Blomster, Slagmalerierne paa Væggene og den gamle venlige Perleklokkestreng ved Døren.

„*Maman chérie,*" hviskede hun, da hun sad i sin Stue med en Medaillon foran sig. „Jeg vilde gerne komme til dig. — Men Børnene, *maman*! De stakkels moderløse Børn. Men, Flory, hvad, er du der! Sover du ikke? Hvad ligner det at komme herind paa denne Tid paa bare Fødder," udbrød Mademoiselle Minet, der med eet blev Fyr og Flamme ved at se Flory i Døren.

„Jeg vilde kun bede om Nøglen til Medicinskabet.. Baby hoster, Mademoiselle.“

„Hvorfor lader du ikke Tjenestefolkene om det? Hanchen har da ikke andet at gøre, skulde jeg mene.“

„Hun sover, Mademoiselle. Jeg hørte det, da jeg vaagnede for lidt siden.“

„Skynd dig i Seng, hører du,“ befalede Mademoiselle Minet i en alt andet end blid Tone.

Flory adlød.

Hun laa længe vaagen; da hun endelig var ved at falde i Søvn, hørte hun nogen i Barnestuen.

Det var Mademoiselle Minet, der gav Baby Draaber.

VI. KAPITEL.

ÆNGSTELSE.

„Kom, Miss Flory, og lad mig binde Skærfet.“

„Tak, Hanchen. Hør, hvor dog Baby hoster igen.“

„Ja, det gør Miss Baby ganske vist, men det gaar nok over om nogle Dage. Det mente Professoren ogsaa. Nu maa Miss Flory slet ikke tænke paa det, men kun paa at glæde sig,“ sagde Hanchen med Munden fuld af Knappenaale bag ved Flory.

Den længselsfuldt ventede Dag var endelig kommen. Hanchen ordnede Folderne paa Florys vandblaa Silkeskærf, der var bundet om Livet paa et lille Vidunder af en Kjole af indisk Mol, indlagt med smaa Mellemværk.

Margaret havde bedt, om de maatte klæde sig om i Lissys Værelse, fordi der

var „saadanne dejlige, store Spejle“, og nu stod hun og vendte og drejede sig foran et af dem og rettede paa sit Haar.

„Herregud, Hanchen, hvorfor har De sat Sløjfen saa langt nede? det er saa uklædeligt. Det gør Bes aldrig,“ sagde hun og strammede Baandet, saa hendes Øjenbryn kom til at sidde en Del højere oppe i Panden, end Naturen havde bestemt.

„Aa, Mag, lad være med at røre ved det; det sidder saa nydeligt. Vognen kommer snart. Og skal du redes om, faar vi ikke sagt Farvel.“

„Papa er jo borte, Flory, og Mademoiselle Minet lovede at komme ind til os. Jeg skal ikke sige Farvel til nogen!“

„Du glemmer stakkels lille Baby. Hun græd, da hun ikke maatte komme herind, fordi Hanchen og Bes var bange for den kolde Trappegang. Bes vil vist ogsaa gerne se os, naar vi er færdige, Mag. Hun plejer jo altid at hjælpe os.“

„Jeg naar ikke at løbe ind i Barnestuen, Flory. Naa, nu er du nok færdig. Saa kan Hanchen rede mig om. Giv mig mine Handsker. Saa trækker jeg dem paa saa længe. Det er første Gang, jeg har saa lange Handsker!“

„Naa, *fillette*, nu er du nok færdig.

Hvor skal du hen?" spurgte Mademoiselle Minet, der i det samme kom ind og mødte Flory i Døren. „Lad mig nu se paa dig, *chérie*! Men Hanchen, hvornaar lærer De, at man ikke maa bruge Knappenaale til alt," vedblev hun og trak adskillige ud, som hun holdt op for Hanchens Øjne. „De Tyskere, de Tyskere," skændte hun.

Hanchens Solskinsansigt blev ikke formørket af nogen Sky. Hun kendte Mademoiselle Minet nok til at vide, at hun ikke mente det saa slemt.

Roligt gav hun sig til at binde og løse, som Mademoiselle sagde, medens Flory stod paa Naale i Ordets egentlige og uegentlige Betydning.

Endelig var hun færdig.

Hun blev snurret rundt en halv Snes Gange, erklæret for færdig, og saa smuttede hun bort.

Imidlertid vendte Mademoiselle sig til Margaret. Denne Gang fik Hanchen kun Lovtaler, og det fortjente hun, for Margaret saa yndig ud.

Hun havde altid haft Anlæg for at pynte sig og stod nu og glædede sig over den smukke Kjole, de lange Handsker og sin Askepotfod i den hvide Skindsko.

Medens hun ikke kunde blive træt af at iagttage sit nydelige, lille „Jeg" i Lissys

Spejle og overvejede, om hun burde stænke lidt af Parfumen fra den store Flakon paa Toiletbordet paa sit Lommetørklæde, ilede Flory ovenpaa, tog de sidste af Trinene i eet Spring, løb gennem de gammeldags, brede, hvidlakerede Gange med de mange Rum og skjulte Skabe, der var Mrs. Mas og Børnenes Fryd. For Enden af en af Gangene laa Barnestuen. Hun hørte Bes synge sagte og blidt og sin lille Søsters Klynken.

Hun aabnede Døren og gik ind.

„Gud velsigne Dem, Miss Flory, for Deres kærlige lille Hjerte. Det var rigtignok pænt af Dem, Miss, at lade gamle Bes se Dem, før De tog af Sted. Hanchen kan jo ikke have den Øvelse som jeg, men hun har dog skilt sig pænt ved det. Gud velsigne hende," lød det til hende henne ved Vinduet, hvor Bes sad med Baby paa Skødet.

„Hun ser saa daarlig ud, Bes. Kom min egen lille Søster, saa skal jeg klæde dig af og synge dig i Søvn."

„Gud velsigne Dem, Miss Flory, hvad vilde Mademoiselle Minet sige, om hun saa Dem ligge paa Gulvet med Deres fine Kjole? og Miss, hvad har De gjort ved Deres Handsker, de er aldeles sorte inden i Haanden."

„Jeg skulde ikke have taget paa Rækværket, det tænkte jeg ikke paa," sagde Flory nedslaaet. „Se, Bes, hun rækker efter mig, hun vil hen til mig. Aa, hun er saa stille. Hun er da ikke meget syg?"

„Jeg siger nødigt nej til Dem, Miss Flory, det ved De nok. Men det kan ikke gaa an, at De klæder hende af."

„Det stal Floy, du maa itte døre det, Bes. Floy vil dærne døre det, Bes," sagde Baby med halvt lukkede Øjne og lænede sit Hoved mod Søsterens.

„Ja, ja da. Lad saa Mademoiselle Minet skænde. Jeg kan ikke sige nej til hende, om jeg ogsaa vilde prøve derpaa. Se, hvor fornuftig hun tager paa det lille Skind. Gud velsigne dem begge to. Her er Natkjolen, Miss Flory.

„Bes, du maa ikke være vred, fordi jeg spørger, men tror du ikke, hun skulde have en af de uldne paa."

„Hun holder ikke af det. Her er en, saa kan Miss Flory prøve, om det gaar."

„Den trasser saadanne, Floy."

„Nej, lille Baby, den er dejlig blød og lækker. Nu maa du ikke græde," sagde Flory og knappede Linningen om Babys buttede lille Haandled og lagde hende ned i hendes lave hvide Kurveseng,

som Bes imidlertid havde rykket hen til Kaminen. Saa kyssede hun hende og gav sig til at nynne en lille fransk Vuggevise, hun lige havde lært i Skolen.

Do, do, do,
tu dormiras bientôt.
Il faut dormir
pour devenir
grande et forte,
la joie si chère,
de ta mère,
pour devenir
rose et vermeille;
do, do, do,
ta mère, elle veille.

Baby lagde Haanden under Kinden og lukkede Øjnene.

Do, do, do,
tu domiras bientôt.

nynnede Flory sagtere og sagtere.

„Se, Bes, hvor bleg hun er. Det siger saa underlig i Brystet, naar hun trækker Vejret,“ udbrød hun ængstelig, da Baby var falden i Søvn og urolig kastede sig omkring.

„Jeg haaber, at det ikke har noget at sige, Miss; Børn faar nemt en Forkølelse, skønt jeg synes, der er bleven passet godt paa hende. Miss Lissy ved vel intet derom, vil jeg haabe. Hun har

saamænd set Sygdom nok, den lille Stakkel. Jeg ser hende endnu danse rundt om Master Franks Seng for at adsprede ham, da han var syg, læse højt for ham og opvarte ham. Gud velsigne ham."

„Ja, Lissy var saa mageløs mod Frank, det sagde Mama tit. Jeg skrev ikke til Lissy, at hun er forkølet, for saa vilde hun blive ængstelig."

„Flory, hvor bliver du af? Vognen holder i Porten! Mademoiselle Minet troede, du var nede i Forstuen, og saa sidder du ganske rolig herinde og underholder Bes, medens Daisy sover," lød det fra Døren, hvor Miss Margaret stod og saa ærgerlig og ophidset paa Gruppen ved Kaminen."

„Nu kommer jeg. Farvel kære Bes. Giv Baby et Kys fra mig, naar hun vaagner; Dukke Mabel ligger i Vognen, den maa hun gerne lege med, hvis hun vil."

„Hun ødelægger den, Flory. Det er lige saa godt min Dukke som din; Lissy gav os den i Forening."

„De plejer jo aldrig at lege med Dukker, Miss Margaret, og desuden skulde De skamme Dem ved at tale saa højt, naar Deres lille Søster sover, Miss. De maa undskylde mig, Miss Margaret, men det er min Mening. Jeg har baaret Dem

alle paa mine Arme, saa jeg maa have Lov til at sige den. De vilde ikke synes om, at nogen vækkede Dem, og det vilde jeg heller ikke, Miss, sandt at sige. De behøver ikke at se saa vred ud, Miss Margaret, jeg mener Dem det godt. Gud velsigne Deres smukke lille Ansigt."

Flory nikkede endnu engang til Bes og listede sig heldig over de mangfoldige Skær, der laa spredte omkring i Barnestuen i Form af Klodser, Bolde og brægende Lam.

Saa løb hun ned efter Margaret, der mumlede noget, der havde en uhyggelig Lighed med: „Gammelt Tossehoved" mellem Tænderne; og de kom ned i Forstuen, hvor Hanchen stod med hendes Aftenkaabe, sammen med Mademoiselle Minet.

„*Ach mein Gott, mein Gott*!" udbrød den førstnævnte og slog Hænderne sammen.

„Hvad er der, Hanchen?" spurgte Flory forskrækket.

„Ikke andet, end at du ser rædsom ud," svarede Margaret, og saa tilfreds ned ad sig selv; „men det ligner heller ikke noget at passe Baby, naar du er pyntet."

„Ser jeg virkelig saa slem ud, Made-

moiselle Minet?" spurgte Flory helt ulykkelig.

„Dit Haar er i Uorden, *fillette*, Kjolen krøllet og Handskerne malpropre, du uforbederlige *enfant*, men kom nu af Sted."

Mademoiselle Minet knappede skændende hendes Aftenkaabe, men hun var aabenbart ikke meget vred, at dømme efter den venlige Maade, hvorpaa hun bagefter strøg Lokkerne tilbage, og det kærlige Kys, der ledsagede hendes Farvel.

VII. KAPITEL.

BAL.

Røde, hvide og blaa Kjoler, sorte, brune og blaa Trøjer! de første paa pyntede Smaapiger, de sidste paa pyntede Smaadrenge, og to Gange tyve nysgerrige, forventningsfulde Par Øjne, tilhørende de første og de sidste, var alt, hvad Flory saa, da Døren til Salonen blev aabnet af en uhyre vigtig Tjener i Knæbenklæder og sorte Silkestrømper.

„Miss Flory Howard og Miss Margaret Howard," meldte han i en Tone, der var lige saa overlegen, som hans Navn var imponerende, og i Bevidstheden om sit eget Værd saa Richard Teodor Emanuelson nedladende ned paa de to Smaapiger, saa at han bragte Flory helt ud af Fatning.

„Flory dog, kom! Nej for Legationsraadinde Harrington, der til højre, og for

gamle Lady Harrington til venstre!" hviskede Margaret hastig til Flory, der blev staaende rødmende og forvirret ved Døren, da alle Øjne rettedes paa dem, og Samtalen holdt op. Resolut tog hun derpaa Flory i Haanden og trak hende med sig over Gulvet hen til Legationsraadinden og hendes Svigermoder, en venlig gammel Dame, der sad og glædede sig ved at se alle de muntre Børn.

„Et fortryllende lille Pigebarn — hvilken Holdning og hvilket fuldendt Væsen!" sagde Legationsraadinden. Hun satte sin Monocle for Øjet og saa efter Margaret, der, efter at have gjort en saa nydelig Kompliment, at den endog spredte et anerkendende Smil over Richard Teodor Emanuelsons alvorlige Ansigt, blandede sig mellem de andre Børn og et Øjeblik efter var engageret til alle sine Danse.

„Smuk er hun, Louisa, men jeg synes dog meget bedre om Søsteren med det yndige Udtryk i Ansigtet. Se, hvor muntert hun taler med stakkels Harry."

„Ja, han holder saa meget af hende. Hun plejer altid at danse med ham, men i Aar kan han ikke," sagde Legationsraadinde Harrington, og et bedrøvet Smil viste sig paa hendes Ansigt, idet hun nik-

kede over til sin Søn, der sad stille i en magelig Stol og smaasnakkede med Flory.

„Hvem er de to Børn, Louisa?“

„De er Døtre af den engelske Gesandt, Sir Howard, gamle Lord Howards yngste Søn, Svigermama.“

„Herregud, han mistede jo sin Hustru for nogle Aar siden. Jeg syntes jo nok, at jeg skulde kende det lille Pigebarns Ansigt. Du ved nok, Louisa, at jeg traf Lili Howard i Syden det Aar, Sønnen var død af Brystsyge i Algier. Hun var naturligvis meget nedbøjet, den lille Stakkel.“

„Et Par Aars Tid efter fik hun en lille Datter, og kort Tid efter døde hun pludselig. Det var et forfærdeligt Slag for Gesandten og Børnene; han var fuldstændig knust, holdt sig inde og saa ikke et Menneske. Nu i Vinter blev Lissy præsenteret, du ved nok den ældste Datter, Børnene lagde Sorgen, og nu er Hjemmet igen meget selskabeligt.“

„Hvordan er Gesandten egentlig, Louisa?“

„Man hører saa meget! Som Vært er han fortrinlig, og hans Middage noget af det mest fornøjelige og elegante. Siden Lady Howards Død bor de ikke paa „*Manister Hall*“ om Sommeren. Det piner

ham aabenbart at være i England. Nu har han købt Grevskabet Bechersdorf og omdannet Hovedbygningen til et sandt Paradis."

„Hvor det er morsomt at se dem danse, alle de kære Børn," sagde gamle Lady Harrington ved sig selv og satte sig hen paa en Puf, hvorfra hun kunde se ind i Salen, da Legationsraadinden havde forladt hende for at hjælpe sin lille Datter Anne, der havde faaet en Plissé traadt fra, medens hun dansede.

„Morer du dig ikke udmærket?" spurgte Flory Margaret, da de, efter at have danset i samme Kvadrille, sad sammen lidt forpustede i en Vinduesfordybning.

„Udmærket, jeg elsker at danse. Vil du se, hvor mit Balkort er overfyldt? Hvordan sidder mit Haar, Flory? Se, der kommer den franske Dreng Emile Méraux for at hente mig. Jeg skal danse næste Vals med ham."

„Hvor hun ser glad ud i Aften, og hvor hun er yndig!" tænkte Flory, da Søsteren i det samme dansede forbi. „Hun rører næsten ikke ved Gulvet, og alle vil danse med hende. Blot Lissy eller Mademoiselle Minet var her og kunde se hende."

„Er du ikke engageret?" spurgte en

klar, gennemtrængende Stemme ved Siden af hende.

„Jo, Harry, men jeg er træt," svarede hun og saa op paa den stakkels forvoksede Dreng med de kloge Øjne og det smukke fine Ansigt, der var kommen hen til hende. „Men jeg er ikke mere træt, end at jeg gerne vil danse med dig," vedblev hun, da det forekom hende, at Harry saa skuffet ud.

„Tak Flory, fordi du vilde," sagde han sagte. „Men jeg kan ikke. Jeg har faaet en tung Gibsbandage, der trætter mig saadan."

„Skal vi ikke prøve, Harry? Hør, nu spilles der en Polonaise! Vil du ikke?"

„Nej Tak, Flory! Jeg kan ikke for den afskyelige Tingest, jeg maa nok hen i min Stol igen. Mama bliver urolig, hvis hun ser mig gaa. Der kommer Bedstemoder."

„Stakkels Harry!" sagde Lady Harrington, da han besværlig vendte tilbage til sin Plads. „Han er begyndt at føle sin Sygdom saa tungt."

„Ja, det mærkede jeg godt før. Se, Lady Harrington, der danser Margaret."

„Hun bevæger sig nydelig, det lille Pigebarn. Hvor mange Børn er I egentlig?"

„Fire, Lady Harrington, Lissy, Margaret, Daisy og jeg."

„Naa, det er sandt. Lissy er den ældste og Daisy den yngste. Ja, Lissy kender jeg godt. Jeg traf hende en Jul hos din Onkel Walter. Allerede den Gang holdt John saa meget af hende. Hvornaar skal de have Bryllup?"

„Bryllup? Lady Harrington! Lissy er slet ikke forlovet," lo Flory forundret.

„Ja, det troede jeg," fortsatte den gamle Dame. „Louisa talte om et Bryllup."

„Det maa have været Kusine Kates. Papa og Lissy ere netop nu i England i den Anledning. Men Harry, hvad er der i Vejen?" udbrød hun forskrækket, da han kom med et bedrøvet, bestyrtet Ansigt hen til Sofaen, hvor de sad.

„Jeres Vogn er her, Flory. Emanuelson sagde, at det hastede. Se ikke saa bange ud. Det er kun, at Daisy ikke er rigtig rask og længes efter dig. Det er vist ikke saa alvorligt, Flory," vedblev han, da hun blev ligbleg.

„Kald paa Mag i en Fart. Aa, Harry, Harry, blot jeg var bleven hjemme hos hende."

„Tag dig det ikke saa nær, Flory.

Se, der kommer Bedstemoder med Margaret."

„Skynd jer kun, kære Børn. Jeg skal hilse, saa behøver I ikke at sige Farvel," og Lady Harrington kyssede de stakkels Smaapiger.

„*Ach, mein Gott, mein Gott,*" sagde Hanchen, da de kom ned i Forstuen. „Hun længes efter Dem, Miss Flory. Det er saa sørgelig at høre hende kalde!"

Alle syntes at have saa travlt, selv den vigtige Hr. Emanuelson nedlod sig til at skynde sig, og et Øjeblik efter sad de i Vognen.

„Nydelig Pige. Et Par dejlige Øjne, selv med Taarer i," mumlede Richard Teodor Emanuelson, da han havde lukket Døren. „Pokkers, at hun taler saadant et ugudeligt Sprog, som ingen kan forstaa."

Ingen af de indbudne fik at vide, hvorfor Børnene vare tagne hjem saa tidlig.

De bleve ved med at danse og more sig, medens Vognen med de to pyntede Smaapiger og den forgrædte Bonne hastig rullede hjemad gennem de oplyste Gader.

VIII. KAPITEL.

„NU TOM FLOY!“

Margaret havde ikke sagt et Ord, siden Harry var kommen hen til hende og havde bedt hende om straks at komme.

Nu hvilede hun, stakkels Barn, sit trætte Hoved paa Florys Skulder, medens den muntre Dansemusik endnu klang fjernt for hendes Øren.

Kusken vidste, at det gjaldt om at skynde sig. Han piskede paa sine velnærede, dovne Skimler, og Lygterne fik kun Tid til lige at kaste et nysgerrigt Blink ind i Vognen, før den var forbi.

„Tra la la la. Bib bim bi.“

Margaret lukkede Øjnene.

Musikken blev ved med at lyde, kun afbrudt af Florys ængstelige Spørgen og Hanchens nedslaaende Svar.

„Hanchen,“ udbrød hun endelig pirre-

lig. „Vil De ikke lade være med at tale og græde paa een Gang.“

„*Ach mein Gott!* Er det underligt, jeg græder, naar Miss Daisy har Lungebetændelse?“ svarede hun, medens Taarerne langsomt trillede ned over hendes runde Kinder.

„Aa, var jeg blot bleven hjemme! Var jeg dog bleven hjemme. Stakkels lille Baby, som længes efter os. Hvor vi dog kører langsomt!“ tænkte Flory og lænede sig ud.

„Endelig,“ udbrød hun, da Vognen holdt stille efter et Kvarters Forløb, der forekom hende at vare en Evighed.

Med en hul, drønende Lyd rullede den gennem Porten op for Hoveddøren.

Den blev reven op.

Flory smuttede forbi Stuepigen og Mrs. Ma, der stod i Forstuen for at tage imod dem.

Hun ilede op ad Trappen og laa et Øjeblik efter bøjet over sin lille Søsters Seng.

For ikke at forstyrre det syge Barn brændte der kun en Natlampe paa Bordet bag Skærmbrættet. Gamle Bes vred Omslag op af det kogende hede Vand, saa Dampen bredte sig og tilslørede det svage Lys.

Mademoiselle Minet var ogsaa derinde. Hun ordnede nogle Medicinflasker og sukkede fra Tid til anden utaalmodig, og nu og da førte hun sit Lommetørklæde op til Øjnene og mumlede: „*Pauvres petites*," naar hun saa paa de to Søstre.

„Naar tommer Floy hen til mig?"

„Her er jeg, min egen lille Baby."

„Naar tommer Floy?"

„Kender du mig ikke Baby?"

„Hvor er du?"

„Her, min egen lille Søster!"

„Nu tom Floy!" udbrød Baby, idet hun træt aabnede Øjnene. Stemmen var svag, men jublende, Øjnene trætte, men glade. Mademoiselle Minet fik Hoste, og Bes græd højt.

„Du ar saa lant borte, Floy!" sagde den lille skuffet, da hendes Øjne igen faldt i.

„Jeg sidder her og holder dig i Haanden!"

„Tom helt her hen, Floy!"

„Ja, ja Baby. Nu har jeg lagt min Kind mod din. Se, mit Hoved ligger paa din Pude!"

„Maj ar saa tæt Floy!" klagede Baby, men dog mere rolig end før.

„Saa lad os sove begge to. Det vil

hjælpe. Naar du saa vaagner, er du ikke saa træt."

De lukkede begge Øjnene.

Baby løftede sin trætte, lille Arm, lagde den om Florys Hals og var ved at falde i Søvn, da et heftig Hosteanfald igen fik hende helt vaagen.

„*Fillette!* Kunde du ikke give hende Hostedraaberne? Hverken Bes eller jeg kan faa hende til at tage dem," hviskede Mademoiselle Minet og rakte Flory Skeen.

„Kan du tage dette, Baby? Kan du, saa er du sød. Se, nu løfter Hanchen dig lidt, og Bes støtter dit Hoved. Naar du har taget det, hoster du ikke saa slemt mere, og dit stakkels lille Hoved brænder ikke saa meget som nu."

„Du stal di maj det, Floy!"

„Ja, Baby! Det var en god Pige!" sagde Flory, da Baby som en lydig lille Fugleunge havde aabnet Munden og taget den sure Mikstur.

„Si noet Floy!" bad hun, da hun atter laa ned.

„Ja Baby. Mag er ogsaa kommen hjem."

„Itte om Mag. Hun er en styt Pie."

„Det maa du ikke sige. Mag er sød og meget bedrøvet over, at du ikke er rask."

„Si mere Floy!“

„Luk Øjnene, og prøv paa at sove. Det gør jeg med.“

„Du stal fortælle om Tate.“

„*Non, ma chérie.* Nu maa du tie stille. Flory kan ikke fortælle Historier nu. Det er sent. Hun maa i Seng,“ udbrød Mademoiselle Minet.

„Gud velsigne Dem Mademoiselle Minet for Deres gode Mening, men det vilde være Synd mod dem begge, vilde det. Lad Miss Flory blive oppe, og faa hende til at sove,“ bad Bes.

„*Eh bien fillette*, fortæl,“ sagde Mademoiselle Minet og gav sig til at rasle med sin Rosenkrans.

„Floy stal fortælle om Tate!“ erklærede Baby klagende.

„Ja, Baby, nu skal jeg fortælle din egen lille Historie om Kate.“

„Der var engang en sød lille Pige, som hed Kate. Hendes Fader var død, og hun boede i et lille, pænt hvidt Hus med sin Moder. En Dag pyntede Moderen Kate og gav hende den nye Kjole paa.“

„Den var rød, Floy,“ mumlede Baby.

„Ja, Baby, den var rød, og hun fik et Par fine smaa Sko paa, med Sløjfer paa.“

„Lisom mine, Floy. De var røde,

Floy, de maa Sto, aa hendes Størt aa hendes Bømber var røde, det var de, Floy," sagde Baby endnu sagtere.

„Ja, alt, hvad hun fik paa, var rødt. Saa sagde hun Farvel til sin Moder og gik. Men paa Vejen blev det daarligt Vejr. Det regnede, og hun blev ganske vaad og kold. Den stakkels lille Kate," vedblev Flory sagtere og sagtere.

Hun troede, at det var lykkedes hende at faa Baby til at sove, for hun laa ganske stille med lukkede Øjne. Men med eet slog hun dem op.

„Maj blev saa told, aa Mag er en bæ lem en."

„Hvem er det?" *Bon Dieu*, jeg synes her var nogen herinde," udbrød Mademoiselle Minet, da hun saa et Glimt af en hvid Skikkelse og hørte en undertrykt Graad.

„Jeg tror, Mademoiselle Minet, at det var Margaret. Hun længes vist efter at faa at vide, hvordan det gaar," hviskede Flory. „Kan Hanchen ikke gaa derind?"

„Nu gaar jeg selv," sagde Mademoiselle. Hvor kan det dog være, at hun er saa ængstelig ved at faa Marguerite herind?" mumlede hun ved sig selv, ved at høre Babys ængstelige: „Hun maa itte tomme; Mag maa itte være her."

„Du er træt, Marguerite! Gaa til Ro,“ sagde Mademoiselle Minet, da hun kom ind i Skolestuen, hvor der var ganske mørkt, saa hun kun utydelig kunde se Pigebarnet, der sad sammenkrøbet ved Bordet med Hovedet hvilende paa Armen.

„Baby? Mademoiselle! Er hun meget syg?“ spurgte hun og saa op, da Mademoiselle Minet kom hen til hende. „Er hun ikke bedre?“ sagde hun næsten aandeløs.

„Jo, Marguerite. Det er hun, *pauvre bébé! Mais enfant*, Marguerite *donc!*“ udbrød Mademoiselle Minet, da Margaret brast i Graad.

Hun plejede sjældent at græde, og gjorde sig ofte lystig over Flory, naar hun var „*une pleurnichon*“, som hun kaldte det.

Derfor blev Mademoiselle Minet helt forskrækket ved at se dette heftige Anfald, der rystede Barnets lille Skikkelse. Det hjalp ikke, at hun fortalte, at Baby snart vilde blive rask. Margaret hulkede lige fortvivlet, saa Mademoiselle Minet sagde:

„Herregud, *fillette*, du forstyrrer hende kun. Der er noget mere, du er bedrøvet for. Du plejer ikke at tage dig det saa nær, naar Bébé er syg,“ vedblev hun hidsig, da Margaret ikke svarede. „Nu

maa du gaa i Seng. Vær ikke ulydig, det plejer du jo ikke at være. Jeg skal sende Hanchen ind til dig med Lys og Sukkervand, saa snart hun kan undværes."

Overbevist om, at det enestaaende, søvndyssende Middel vilde berolige det overtrætte Barn, sagde Mademoiselle God Nat og gik atter ind i Sygestuen. Baby var urolig og maatte hvert Øjeblik løftes op for at kunne trække Vejret. Af og til kom der et heftig Hosteanfald, saa de smaa Lemmer krampagtig trak sig sammen, og hun grædende vaagnede.

Flory laa bøjet over den lille Seng.

Mademoiselle Minet gik hen for at sige, hun skulde gaa i Seng.

„Hys, Mademoiselle Minet. Forstyr hende ikke. Ser De ikke, at det vilde være Synd. Nu lægger jeg et Tæppe over hende. Gud velsigne hende, hvor kær hun er. Hendes Naade op ad Dage; Gud velsigne hende i hendes Grav; jeg tror, enhver maatte blive rørt ved at se hendes søde, lille Ansigt. Hvad det var, jeg vilde sige, Mademoiselle Minet, Gud forbyde, at vi skulde miste vor lille Engel. Det vilde blive haardt for os alle her i Huset, men mest for Miss Flory, som gør saa meget af hende.

Forsigtig og med kærlig Omhu lagde den gamle Barnepige Tæppet over Flory.

Hun smilede i Søvne, da Bes klappede hendes Kind. Den laa op til Søsterens brændende lille Hoved. Hun holdt hende i Haanden og sov saaledes den urolige Søvn, som Træthed og Sorg giver.

Mademoiselle Minet kunde ikke faa det over sit Hjerte at gøre sin Pligt.

„Godt at Marguerete sover, *pauvre chérie*,“ tænkte Mademoiselle, da hun gik igennem Børnenes Soveværelse. Hun saa ikke, at Margaret havde begravet Ansigtet i Hovedpuden, for at ingen skulde høre, at hun græd.

IX. KAPITEL.

TUNGE TIMER.

Det var en trist Tid, der oprandt!

Gesandten og Lissy kom den næste Dags Aften, men det bragte ingen Forandring i Stilheden i det store Hjem.

Lissy havde indtaget Florys Plads i Sygeværelset. Mademoiselle Minet vaagede som en Drage ved Indgangen dertil, og Flory, som saaledes var bleven helt fortrængt, siden hendes Fader havde befalet, at Pigebørnene skulde holde sig derfra, sneg sig ulykkelig om og lyttede ved Døren til Barnestuen.

En Dag, da hun stod der, hørte hun sin Fader komme, men han saa saa mørk og utilgængelig ud, at hun skyndte sig forbi ham ind i Skolestuen.

Bes viste sig lige saa lidt som Mademoiselle Minet, der under Babys Syg-

dom overlod Undervisningen til en gammel, gnaven tysk Professor.

Hanchen var omtrent den eneste, de saa. Hun var som himmelfalden over Margaret.

„Jeg forsikrer Dem, Bes," sagde hun en Dag. „Miss Margaret ligner ikke sig selv. Hun lærer ikke sine Lektier, hørte jeg Professoren sige i Dag, da han gik; og om jeg gav hende et af mine Forklæder paa, vilde hun være lige saa fornøjet eller bedrøvet, som om hun fik sit ny blaa. Det gør mig ondt at se de to smaa Stakler sidde og krybe sammen alene i Skolestuen hele Dagen. Jeg maa se at finde paa noget, der kan more dem. Kunde De ikke bede Mademoiselle Minet, om jeg maatte gaa med dem ned i Køkkenet; de plejer at holde af at lave brune Brystsukker."

„Gud velsigne Deres gode Hjerte, Hanchen," svarede Bes. „Mademoiselle Minet skal nok komme til at sige ja."

Det gjorde Mademoiselle Minet.

Glædestraalende meddelte Hanchen Tilladelsen. Men den havde ikke den forønskede Virkning. Margaret vendte sig om fra Vinduet og sagde:

„Tak, Hanchen, men jeg vil helst være fri."

Og Grunden til, at hun atter indtog

sin forrige Stilling og gav sig til at tegne paa Ruderne, for at ingen skulde se hende græde, var vist, at hun mindedes en Dag, da en lille Stemme havde sagt: „Maj stal osse lave Bøsutter, maj vil saa dærne.“ Hun hørte sin egen Stemme sige: „Den Plageaand“, og mange andre uvenlige Ord lød i hendes Øren, medens hun skrev „Daisy, Baby“ paa Ruden.

„Mag, kom med,“ hviskede Flory til hende, da hun saa Hanchens skuffede Ansigt. „Nu har hun glædet sig til det, og det er Synd ikke at gaa med. Jeg vilde ogsaa helst blive oppe, men kom nu, Mag!“

At det alligevel blev en Skuffelse og ingen Fornøjelse for Hanchen, var ikke Brystsukkernes Skyld. De spruttede og sydede paa Panden paa den mest velvillige Maade og stænkede ud til alle Sider. Men Pigebørnene sad paa Køkkenbordet og stirrede modløst paa dem.

Mrs. Ma var kommen derned for at give Kokkepige Mabel en Overhaling, fordi hun havde ødelagt Buddingen med Salt.

Men hun holdt snart op, thi Mabel forsvarede sig ikke med sin sædvanlige Tungefærdighed. Mrs. Ma tog de Taarer, der trillede ned ad hendes Kinder, for Angerstaarer og gav sig til at knubse den

ny Kokkedreng paa en aldeles umotiveret Maade, før hun sejlede ovenpaa med flagrende Kappebaand.

„Aa, du ukærlige, hjærteløse, lille Tølper!“ udbrød Kokkepige Mabel under en Strøm af Taarer, da Pigebørnene var smuttede bort for at høre, hvad Lægen, Professor Hansteen, havde sagt om Baby den Dag. „Du unaturlige Drengebarn, der lønner Herskabets Godhed paa den Maade. Skammer du dig ikke, Tom?“ spurgte hun og satte sig paa Huggeblokken for at puste. „Her staar du og forspiser dig i det søde Stads, som Miss Flory og Margaret har lavet. Her gaar en anden og kan ikke faa en Krumme ned, medens du uden at bryde dig om, at Miss Daisy ligger for Døden, kun tænker paa at fylde dig. Naar jeg siger, at du ikke har Hjerte i Livet, tror jeg ikke, jeg tager meget fejl. Jeg er kun en svag Kvinde,“ vedblev Mabel og tørrede sine Øjne. „Og hvis jeg bad James eller Charles om at banke dig, var jeg i min fulde Ret,“ og med denne Trusel baskede hun den overraskede Dreng med Karkluden.

„Jeg opgiver ikke at adsprede dem,“ erklærede den skikkelige Hanchen til hende paa sit gruelige engelske Sprog, da hun lidt senere var nede for at bringe Under-

retning om Daisys Tilstand, „nu løber jeg op og viser dem mit Album, det plejer altid at more dem.“

Men i Dag lo Margaret ikke fornøjet, da hun kom med det formidable Album af rødt Plyds med Staaldragen udenpaa. Og Flory smilede heller ikke ad Hanchens mange Veninder, der gennemsnitlig var fotograferede i blomstrende Vinduer, eller ved Smaaborde med den ene Haand paa en Bog og Blomsterkurve i den anden.

Men nu var der ingen lille Søster, der jublede ved hvert nyt Billede. Ingen lille Stump, der hele Tiden maatte hindres i at sætte fugtige Pletter paa Veninderne med en varm lille Finger. Ingen Barnestemme, der ængstelig udbrød, ved Synet af en af de afskyelige tyske Smaadrenge, der stod paa Naturbænke i sort Fløjelsbluse og hvid Vest, og af den Slags baade Fyre og Bænke vrimlede det i Hanchens Album: „Aa Hantze, bot han vilde trable ned a den bæ Bænt, han tan dærne falde aa laa sig lemt.“

De kom til Billedet med Hanchens forrige Herskab. Men nu var der ingen sød lille Barnemund, der vilde kysse de syv opløbne, tyske Grevebørn, der med

deres nærsynede Øjne stirrede fornemt over paa Soldaterne paa den anden Side.

Selv den muntre Hanchen fandt ingen Fornøjelse i Albumet. Hun lukkede med et Suk det mægtige Spænde og lagde Albumet ned i Skuffen efter omhyggelig at have svøbt det ind i sine bedste Lommetorklæder.

Der blev mere og mere stille i Hjemmet. Alle talte sagte og gik forsigtig, selv om de var langt fra det syge Barn.

Foran Huset var der strøet Bark, for at Vognenes Rullen ikke skulde forstyrre hende, og Folk, der gik forbi, dæmpede uvilkaarlig deres Stemme og sagde medlidende, naar Doktorens Vogn drejede ind i Porten: „Herregud, der er nok nogen syg derinde."

I Begyndelsen stod begge Pigebørnene ude paa Trappen, naar den rare gamle Professor kom ud fra deres Faders Stue. Men Margaret kunde ikke længere udholde at høre hans venlige undvigende Passiar, og Flory maatte gaa alene.

En Aften hørte hun Mademoiselle Minet sige, at Professoren kom igen om nogle Timer.

Han og en anden Læge havde været der to Gange den Dag.

En Rædsel greb Flory.

Mademoiselle Minet vilde eller kunde ikke sige noget, men mindede hende om at holde sig fra Børneværelset og være flittig og artig:

„Bébé kender ingen, og Lissy er saa flink og udholdende, at det er en Fornøjelse. Gaa tilbage til Skolestuen.“

Men Flory kunde ikke sætte sig rolig ned.

Hun løb ud paa Trappegangen, ligesom Døren til hendes Faders Værelse blev aabnet nedenunder.

„Der er altsaa intet Haab?“ hørte hun sin Fader spørge dæmpet og bedrøvet.

„Det gør mig ondt, Deres Excellence, men jeg maa desværre sige, at der intet Haab er. Sygdommen har taget den sørgeligste Vending, og hvis der ingen Bedring er, efter at Krisen er overstaaet, maa Deres Excellence være forberedt paa det værste. Det gør mig meget ondt, at jeg maa sige det. Excellencen havde jo for nogle Aar siden den tunge Sorg at miste . . .

Gesandten svarede saa sagte, at Flory ikke kunde høre det.

Lægen sagde Farvel og gik tungt ned ad Trapperne. Hun lænede sig ud og saa

efter ham, til han forsvandt ved Omdrejningen til Forstuen.

Hun hørte sin Fader lukke Døren.

En Følelse af Sorg og Forladthed overvældede hende, saa hun hulkende begravede Ansigtet i sine Hænder. Hun satte sig paa Trappen og lagde sit Hoved ned paa Armene, og der blev hun siddende sammenkrøben paa Tæppet, under en Gibsgudinde, der smuk og ligegyldig dansede frem med løftet Hoved i en yndefuld Stilling mellem Palmer og brogede Blomster.

Hun kunde ikke gaa op og fortælle Margaret, hvad hun havde hørt. Hun kunde ikke udholde at høre Baby klage sig uden at kunne hjælpe hende.

Hun blev sidende forpint og grædende.

Tusmørket faldt paa.

Hun hørte Margaret sige: „Hanchen, har du set Flory?“ Og Hanchen svare: „Miss Flory læser vist Lektier. Jeg skulde hilse fra Legationsraadinde Harrington. Mr. Emanuelson var her før for at spørge til Miss Daisy.“

Timerne listede sig af Sted, og Pigebarnet blev siddende ligesom bedøvet af Sorg.

„Hvem sidder her?“ spurgte en Stemme.

Flory hørte straks, at det var hendes Faders.

Forskrækket fo'r hun op og saa ham staa foran sig. Han saa bleg og bedrovet ud og sagde strengt:

„Hvorfor er du ikke ovenpaa hos din Søster, Miss? Hvad bestiller du her paa denne Tid?“

„Intet, Papa,“ mumlede hun forskrækket og gjorde Tegn til at smutte forbi.

„*Nonsense*, Miss,“ sagde han og lagde Haanden paa hendes Skulder for at faa hende til at blive. „Du sidder ikke her for ingenting. Hvorlænge har du siddet her og grædt?“

Flory var af Forskrækkelse holdt op med at græde, men de vaade Spor, Taarerne havde efterladt paa hendes blege Ansigt, røbede, at det ikke var længe siden.

„Længe, Papa. Siden Lægen gik,“ svarede hun ængstelig.

„Han gik Klokken otte, og nu er det din Sengetid. Hvad vilde du Professoren?“

„Spørge ham, om Baby var bedre!“

Al Sorgen kom op i hende igen, og hun udbrød fortvivlet:

„Jeg kan ikke undvære Baby. Hun længes efter mig, det ved jeg. Hun holder

af mig. Lad mig komme ind til hende. Aa Gud, hvis hun dør!“

„Græd ikke, Flory!“ sagde hendes Fader pludselig venlig og løftede hendes stakkels, lille forgrædte Ansigt op. Jeg anede ikke, at det var dig saadan en Sorg ikke at se hende. Nu skal jeg tale med Professor Hansteen om det. Saa, saa mit eget Barn!“

Gesandten gik hastig ovenpaa og efterlod Flory i en sand Forundringstilstand.

Hendes Fader havde talt venlig til hende, klappet hendes Kind lige saa kærligt, som hendes Moder plejede at gøre det, og lovet, at hun maatte se Søsteren! Hun blev saa forunderlig lykkelig og varm om Hjertet. Hun maatte meddele sig til nogen, og hun slyngede Armene om Gudinden.

Hun blev ved at danse blandt sine Blomster, men Flory syntes, at hun smilede venlig til hende med sine tomme Øjenhuler, da hun ilede ovenpaa til Margaret.

X. KAPITEL.

DØDSENGLEN.

Langsomt, langsomt slæbte Timerne sig af Sted, blev til lange, triste Dage og sørgelige Uger, uden Ende, uden Forandring.

Dødsenglen var i Hjemmet.

Tyst var han kommen svævende paa de graa Vinger. Langsomt skred han fra Sal til Sal og gik over Tærskelen til Sygestuen.

Hans store Vinger skyggede over hele Hjemmet, saa at ingen saa, at Solen muntert skinnede ind gennem Ruderne, og at Træerne stod med store Knopper. Beckersdorf stod rede til at tage imod dem. Men der kom ingen.

Smedens hvidhaarede Børn kiggede hver Dag skuffede ned ad den glohede, støvede, sollyse Landevej, naar Vognen, der rullede forbi med klodsede Hop, viste

sig ikke at være „Herskabets oppe fra Gaarden“, men Slagterens eller Dyrlægens.

Fjed for Fjed nærmede den tavse Engel sig Barnets lille Leje.

I Haanden bar han den stærkt duftende, snerene Lilie, der bedøver Menneskene og kalder dem bort fra Jorden.

Langsomt skred han frem med bøjet Hoved og satte sig ved Barnets Hovedgærde.

Ingen kunde se ham uden den lille. Men alle følte, han var der, og stumme lyttede de efter hans Vingers Sus i Luften.

Barnet kunde ikke taale det gennemtrængende Skær fra hans straalende, himmelske Øjne, der vare rettede paa hende.

Træt lukkede hun sine, og med den ene Haand under den blege Kind, der helt havde mistet sin Rødme og fine Barnerunding, og den anden i Florys eller Lissys, laa hun stille fra Dag gennem Nat til Dag.

„Gud velsigne hende, det stakkels lille Pus, aa, hvor er det strengt,“ sagde Bes grædende en Aften til Hanchen, der sad inde hos Flory og Margaret, efter at de var gaaede til Ro.

Margaret laa vaagen, som hun ofte gjorde siden Babys Sygdom, men hun var for bedrøvet til at tale med nogen, og da

de begge to laa ganske stille, mente Hanchen, at de sov.

„Kan hun da virkelig ikke komme sig, Bes?“ spurgte hun.

„Gud velsigne Deres Uvidenhed, Barn. Tror De, at De kunde blive ved med at leve, naar De ikke fik noget at spise? Det kan De aldrig mene. Og hvad et voksent Menneske ikke kan, kan man ikke med nogen Rimelighed forlange af et uskyldig, lille Barn. De vilde ikke gøre saadant et Spørgsmaal, hvis De havde set hende blive mere og mere tynd og mat. Hun kender hverken Herren eller Miss Lissy, men hun slog Øjnene op, da Miss Flory kom ind i Dag. Hun lukkede dem ganske vist straks igen, men hun var glad, det saa jeg alligevel.“

„Herregud! Hvor de to dog holder af hinanden. Jeg kan ikke tænke, at den muntre lille Miss Daisy virkelig skulde dø fra os, der alle holder saa meget af hende. Jeg ved nok, at det er taabelig af mig at spørge derom, men er der ingen Mulighed for, at hun pludselig blev bedre?“

„Ja, det ved jo ene Gud. Professoren siger nej. Aa, De skulde have hørt Hans Naade i Dag. Gud velsigne ham, hvor bleg han var, da han vendte sig fra Sen-

gen til mig. Betzy, sagde han, min lille Pige længes efter sin Moder. Gud velsigne Dem, Deres Excellence, saadan maa De ikke tale, svarede jeg. Jo, sagde han saa, hun bliver mindre og mindre Dag for Dag og Hosten værre. Hun var dog vor lille Solstraale, og det vil blive tungt at savne hendes glade Ansigt. Allerværst for Miss Flory, Deres Excellence. Hun har været som en lille Moder for hende mange Gange. Den naadige Herre skulde have set hende den Aften, de kom hjem, hun og Miss Margaret. Det er godt, sagde Hans Naade saa. Jeg var bange for, at han ikke syntes om min Dristighed, men han vendte sig kun om til Døren og sagde: Miss Flory har faaet Tilladelse til at være herinde, naar hun er stille, men hun maa i Seng om Aftenen. Hun er for bleg, og Børn trænger til Søvn."

„De kan forstaa, jeg blev overrasket, Hanchen, for Hans Naade har aldrig før, saa længe jeg har passet Bornene, og det har jeg gjort, fra de var spæde, saa meget som med et eneste Ord nævnet Miss Flory. Gud velsigne hendes søde, lille Ansigt."

„Hvorfor tog den naadige Herre sig aldrig af hende?" spurgte Hanchen.

„Gud velsigne Dem og Deres Uviden-

hed," hviskede Bes. „Han kunde ikke lide, at Hendes Naade, Gud glæde hendes rene Sjæl, altid selv passede hende, da hun var en svag lille en, med et Par store Øjne. „Du holder mere af dit Barn end af mig," hørte jeg ham engang sige, da Hendes Naade blev hjemme fra et Bal, fordi Miss Flory havde Feber og Hjertebanken. „Var det endda en af de andre, du forkælede i den Grad i Stedet for det kedelige, dumme lille Pigebarn." „Aa, Herbert," hørte jeg hende saa sige med sin milde Stemme, „hvad har det Barn dog gjort dig? Gid du dog maatte lære hendes kærlige lille Hjerte at kende, før det har kostet hende for mange Taarer."

„God Nat, Hanchen," sagde Bes og gik med den Flaske, hun havde været inde at hente. „Læg Tæppet om Miss Margaret. Den lille Stakkel, hun sukker i Søvne."

Hanchen rejste sig lidt efter, tog Natlampen med sig og gik ud af Stuen uden at have bemærket, at Margaret var lysvaagen og laa og græd sagte.

For Hanchen var maaske ikke alene optagen af sin Strikkestrømpe, men — at dømme efter adskillige smaa Udbrud, Suk og Anfald af Rødmen, — ogsaa af en vis-

Herre i Knæbenklæder og sorte Silkestrømper.

„Baby kan ikke komme sig. Hun vil dø, og det er mig, der har dræbt hende,“ summede det for Margarets Øren.

Hun kunde ikke udholde det længere, hun maatte bekende for nogen.

Hun listede sig paa bare Fødder ud paa den mørke Gang, forbi Barnestuen.

Gennem Nøglehullet kunde hun se, at der brændte Lys derinde, og hun hørte gamle Bes synge sin langtrukne Vuggevise med det samme, stadig tilbagevendende Omkvæd.

Ellers var der ganske stille.

„O Gud,“ tænkte hun, „hvis hun nu allerede er død,“ og greben af en pludselig Skræk for at være ene løb hun lidt længere frem, aabnede Døren til Lissys Dagligstue, hvor alle Fuglene sov i deres store Bur i Maanelyset, der i en bred Stribe trængte ind gennem Vinduet og forsølvede de lyserøde Roser og Efeuen, der snoede sig i en bred Krans om Vinduet.

Hun aabnede den knirkende Dør til Soveværelset. Lissy laa halvt paaklædt paa sin Seng.

Forskrækket fo'r hun op, da hun hørte sit Navn nævne, for hun troede, at det var Bud fra Sygestuen, men da hun

saa Margarets blege Ansigt og havde hørt, at hun intet vidste, udbrød hun:

„Hvad er der, Mag? Hvorfor ryster du saadan? Du eller Flory er da ikke syg?“

„Lissy, Lissy, jeg kan ikke tie stille mere, det er saa forfærdelig,“ sagde Margaret og klyngede sig til Søsteren.

„Min egen lille Mag, du har drømt noget slemt, saa, saa, græd ikke saadan, du gør mig ganske angst.“

„Aa, Lissy, du skal ikke klappe mig paa Kinden og være god imod mig, jeg fortjener det ikke,“ hulkede hun. „Det er min Skyld, at Baby er bleven saa syg, og det er min Skyld, at hun dør.“

„Fortæl mig det hele, du lille Stakkel, saa hjælper det nok. Jeg har længe mærket, at der var noget i Vejen med dig, men saa har jeg glemt det igen for at tænke paa Baby. Tag dette Tæppe om dig, Mag, du er iskold. Fortæl mig saa, hvad du er ulykkelig for,“ sagde Lissy og trykkede sin Søster ind til sig.

Margaret begyndte sit Skriftemaal, men det lod ikke til at lette hende.

Hun blev ved at græde, medens Lissy blev mere og mere alvorlig, og da Margaret var færdig og sad og stirrede ud gennem det maaneklare Vindue, som om

hendes Tanker var langt borte, spurgte Lissy:

„Hvorlænge stod Baby ved det aabne Vindue, Mag?“

„Længe, Lissy. Medens jeg spillede den svære Etude i „A Moll“, der staar i Florys Bog, igennem. I Gaar listede jeg mig ned i Salonen med den, fordi Flory sad og spillede i Musikstuen med Professoren for ikke at forstyrre Baby, og saa spillede jeg den igennem paa Flygelet. Den er saa svær, og med „Gentagelse“ tog det 11 Minutter. I Gaar kunde jeg den, for jeg har spillet den mange Gange ganske sagte paa det lille Klaver i Skolestuen, men jeg kunde den ikke den Dag, Baby blev syg,“ og Margaret sukkede nedslaaet.

„Jeg haaber, Margaret, at Baby ikke har faaet Lungebetændelse deraf. Men det har naturligvis ikke været godt for hende, den lille Stakkel, og det var stygt af dig at lade hende staa der og fryse. Hvis hun var styrtet ned, Mag! Det vilde have været grusomt!“ sagde Lissy og gøs ved Tanken. „Hvor kan det være, at du saa ofte er slem mod Baby? Jo, det er du, Mag! Jeg har selv hørt dig tale uvenlig til hende, og baade Mademoiselle Minet og Bes har sagt det til dig. Jeg er tit

bedrøvet, fordi jeg ikke er nok for jer. Havde Papa eller jeg for skændt paa dig, Mag, var dette maaske ikke sket. Vi skal jo alle være gode mod stakkels lille Baby, der ikke har kendt Moder. Kan du huske, Margaret, at Moder altid sagde til os, at vi skulde være gode og kærlige? Aa, hvad vilde hun sige, om hun havde hørt et uvenligt Ord fra os til dig, da du var vor Baby?"

„Hvad skal jeg gøre, Lissy?"

„Bede, stakkels lille Søster, det vil jeg med. Jeg tror ikke, at Vorherre vil lade hende dø, naar vi beder rigtig inderlig, om hun maa leve."

„Ja, Lissy," hviskede Margaret og slyngede Armene om hendes Hals. Saa listede hun sig sagte ud af Værelset.

„Stakkels Mag," tænkte Lissy og saa efter sin lille Søster. „Blot jeg havde talt med hende lidt før."

Da Margaret var kommen ind i sit Værelse, knælede hun ned ved Sengen og bad, som hun aldrig havde bedet før. Saa kyssede hun Flory, der urolig kastede sig fra den ene Side til den anden, og gik i Seng.

Hun faldt i Søvn og drømte.

Hun stod oppe paa et Bjerg, og

nedenunder paa en dejlig, smilende Eng løb et lille Barn og plukkede Blomster.

Hvide Sommerfugle svævede tyst omkring, Bierne summede om de mange brogede Blomster, og Solen skinnede saa dejlig.

Hun syntes pludselig, at hun kendte det lille Barn, og hun raabte:

„Baby, hvorfor plukker du kun Hovederne af alle Blomsterne? Aa, hvor du krammer dem i din lille varme Haand!"

„Tom her ned, Mag, tom," svarede den lille og rakte en broget Buket i Vejret. „Maj har Tornblomster, aa Vallemuer, aa Mørblomster, tom!"

„Nu kommer jeg," raabte Margaret. Saa faldt hun pludselig dybt, dybt . . .

Hun slog Øjnene op og laa ganske stille.

Saa saa hun, at Lissy sad ved Siden af hendes Seng og saa paa hende.

„Baby er bedre. Gud har hørt vor Bøn," sagde hun og kyssede hende. „Faren er forbi, siger Lægen."

„Jeg fortjener det ikke," hulkede Mag. „Aa Lissy, hvor jeg er glad!"

Og saa gik Lissy, og saa kom Flory, og hun jublede, og Margaret græd, og Margarete jublede, og Flory græd. Og saa kom Mademoiselle Minet og gjorde begge Dele og

erklærede, at de ikke skulde i Skole den Dag. Og de kom ned til deres Fader, og han kom op til dem, og Hanchen sagde, at hun var bleven forlovet med en vis Herre i sorte Silkestromper. Og Bes sagde: „Gud velsigne hans gode Smag og smukke Ben.“ Og Bes lo, og Hanchen græd, og Gesandten lo og lovede at give Udstyret, og Hanchen græd endnu mere; og Mrs. Ma fandt pludselig, at Mabel ikke var saa slem, og Verden ikke saa mørk. Og Mabel forsonede sig med Kokkedrengen. Og Understuepigen erklærede, at James var „en Perle“, og James turde nok sige, at det var hun med. Og Overstuepigen puffede til Ursule og sagde, „at hun aldrig havde troet, det var mulig.“ Og en Uge efter fik de alle en Seddel stukket i Haanden, som de alle blev glade ved, da de for første Gang fik Lov til at hilse paa Baby.

„Hvorfor dræder du, naar du tysser maj?“ spurgte Baby, da Margaret en Dag var derinde.

Men Margaret svarede ikke.

Hun græd endnu mere og klappede de smaa Hænder, der laa matte og afmagrede paa Tæppet.

„Er du ikke vred paa mig?“

„Nej Mag, du er saa sød aa dod,“ sagde Baby.

Nu savnede Flory ikke længer nogen Tilhører, naar hun fortalte om sin kære lille Søster.

XI. KAPITEL.

PAA LANDET.

Baby kom sig Dag for Dag.

Endelig fik Smedens hvidhaarede Børn den Fornøjelse at se nogle store Bagagevogne, og et Par Dage efter to af „Herskabets“ Landauere rulle forbi Smedien, hvor deres Fader svang sin tunge Hammer som en anden Thor i det røde Skær fra den flammende Ovn.

„Fa'r, Fa'r, de nikkede allesammen til os,“ raabte de fornøjet, medens Vognen forsvandt ved Omdrejningen til den lange Lindeallé, der førte op til Hovedbygningen.

„Tom, tom Bes aa Hanchen, saa stal I se noet fint, vi har lavet,“ raabte Baby en frygtelig varm Dag, og kom springende hen til de to Barnepiger, der sad paa en skyggefuld Bænk i en Krog af Parken og saa efter Smaapigerne, der legede i deres „Haver“.

Baby var vokset lidt under sin Sygdom, men var ellers den samme livlige, lille Stump med det glade Ansigt, der i Dag lo endnu mere fornøjet end sædvanligt.

Margaret havde nemlig prydet hende med sin enorme, hvide Hat, der kunde have gjort Nytte som Hus og Paraply. Naar man saa hende i Frastand, saa man kun Hatten og de tykke smaa Ben, og Hanchen brast ogsaa i Latter og erklærede: „At der kom en Hat med en lille Pige."

„Gud velsigne min lille Skat," sagde Bes, da Baby trak hende i Kjolen for at faa hende med. „Hvad er det, Bes skal se?"

„Min lille Have, aa den er saa nydelig aa pæn me maa Dene," fortalte Baby ivrig, „aa en sød Tirtedaar."

„Hvad mener hun mon," tænkte Hanchen, med „Tirtedaar!"

Under et Grantræ udenfor „Haverne" havde Pigebørnene indrettet en Kirkegaard for de nøgne Stæreunger, der daglig i Mængde styrtede ned fra Træerne.

Navnlig var det blevet en sand Lidenskab hos Baby at begrave disse lidet tiltalende Væsner. Den praktiske Margaret opdagede, at Tændstikæsker var de bedste

Kister, og da det gik op for Baby, jublede hun ved Synet af hver gul Æske.

Paa samme Tid bemærkedes det, at hendes Kjolelommer svulmede op paa en aldeles uforstaaelig Maade, og da Lissy en Dag vilde undersøge dette besynderlige Tilfælde, fandt hun 4—5 Æsker med halvraadne Stærebørn. Og da hun sagde til Baby, „at hun var en rigtig lille Gris," erklærede Baby med det alvorligste Ansigt og den uskyldigste Stemme: „Det er tun de stattels smaa Fugles Tister."

Leende fortalte Lissy det til Bes.

Men fra den Dag gik Bes ogsaa paa Jagt efter Tændstikæsker, og der blev snart den samme Mangel paa dem som paa Enører i en lille By, hvor alle Fruerne samler.

Margaret laa under Træet og klippede smaa Sedler, som Flory klistrede paa Pinde.

Flory saa raskere og gladere ud end i Byen. Hendes Ansigt var blevet brunt, og hendes Kinder havde faaet en frisk, rød Farve.

Margaret var ikke slet saa *ladylike* som før. Hun legede med en saa barnlig Interesse med sine Søstre, at det i høj Grad vilde have forarget en vis ung Dame, hvis man havde fortalt hende, at hun en

Dag vilde kunne more sig uden Handsker og ved at begrave døde Fugleunger.

„Baby synes, det er i den Grad morsomt at lege her, og hun vilde ikke give Ro, førend hun fik hentet jer,“ sagde Flory. „Hun regner Gravmonumenterne for Billedbøger, tror jeg.“

„Læs nu, Floy, det, du har strevet paa den nye Drav,“ bad Baby, satte sig ned paa en Sten, lagde sine brune Arme paa sine korte, brune Ben og lyttede med spændt Opmærksomhed, medens Flory foredrog følgende Mindedigt, som hun og Margaret i Forening havde digtet:

„Ak, lille Stær, nu er du død,
Og hviler i det sorte.
Pipper aldrig mer igen,
Som du engang gjorde.

Ned fra dette Træ du faldt,
Brækkede din lille Hals
Og din spæde Vinge
Med de gule Ringe.

Lille Fugl, tavs ligger du,
Siden du forliste.
Din Moders Sang ej høres nu
I din snevre Kiste.“

„Gud velsigne Dem for det dejlige Digt, Miss Flory og Miss Margaret. Man

skulde tro, at en Digter havde sat det sammen. Synes De ikke, Hanchen?"

„Jo, vist er det smukt. Se, der kommer Miss Daisy med den store Vandkande."

„Aa sitten en Mænde dejlig Vand," jublede hun og væltede Kanden, saa det plaskede ud over de halvvisne Roser og Syrener, hvormed hun havde beplantet sin „Have".

I det samme sprang Gitterporten til Dyrehaven op og gav sig til at svinge aldeles vanvittig.

Et Par gulbrune Newfoundlænderhunde fo'r igennem den med kaade Bevægelser, styrtede efter hinanden i en munter Tagfat gennem de nyrevne Gange foran Hovedbygningen, satte i høje Spring over de bløde Græsplæner, plantede deres Poter under munter Gøen i Blomsterbedene, styrtede videre, op gennem den ene Allé, ned gennem den anden, hen til Smaapigerne, der henrykt modtog dem og raabte:

„Det er Fætter Johns Hunde! Det er Boy og Bob! Saa kan han ikke være langt borte."

„God Dag, Kusiner," sagde en Stemme, og Fætter John kom til Syne i den lange Lindeallé. Han var høj og kraftig. An-

sigtet var aabent og smukt. Panden høj, Øjnene kloge og mørkegraa. Underansigtet var stærkt markeret, og han var meget solbrændt.

„Gud velsigne Dem, Sir,“ sagde Bes, efter at Børnene havde budt ham velkommen. „Hvor det var en Overraskelse. Jeg tør sige, at Miss Lissy vil blive forundret og glad. „Bes,“ sagde hun en Dag, Onkel og Tante og Fætter John rejser til Brighton. Kan Miss Baby sige God Nat til sin Fætter, for Klokken er to, og mit Lam har ikke faaet sin Middagssøvn.“ Og Bes bortfjernede sig nejende med sin lille skraalende Frøken paa Armen.

„Hvor er Onkel og Lissy henne?“ spurgte John og satte sig i Græsset. „Jeg løb hele Huset igennem uden at se dem, og I var jo heller ikke til at finde. Da jeg vilde gaa op i Skolestuen, kom jeg ind et galt Sted, hvor nogle Piger stod og strøg i en aldeles tropisk Hede. Saa gik jeg ned gennem alle disse Gange og Rum og Trapper og havnede, førend jeg anede det, ikke i det Værelse, der var blevet mig anvist, men i Køkkenet. James maa have bundet mine Hunde daarlig i Forstuen, for de havde revet sig løs begge to og var komne springende der-

ned. Bob havde væltet en Kasserolle ned og stod og slikkede noget rød Sauce op fra Gulvet. Mrs. Maham slog løs paa Boy, der fo'r rundt som en gal, og Pigerne skreg. Endelig fandt jeg jer to. Hvor er de andre?"

„Paa en Koretur, John," svarede Margaret. „Lady Harrington og hendes Nevø Løjtnant Hawthorn er ogsaa med. De kørte efter Lunch."

„Hawthorn!" udbrød John og fik pludselig travlt med at søge efter noget. „Er Hawthorn her?"

„Ja, John," svarede Flory. „Løjtnant Hawthorn bliver her, til hans Skib skal afgaa. Han har været her længe. Søger du efter noget, du har tabt?"

„Nej Tak, Flory. Det er da ogsaa Pokkers med de infame Myg!" og John slog efter ingenting til Børnenes store Forundring.

„Lissy har saa tidt Hovedpine i denne Tid," fortalte Margaret. „Og i Dag sagde hun, at hun helst vilde blive hjemme. Men saa bad baade Lady Harrington og Løjtnant Hawthorn hende om at tage med, og saa gjorde hun det."

„Hvornaar kom du egentlig?" spurgte Flory for at lede Samtalen hen paa noget andet.

„Min Jagt lagde til i Gaar. Jeg huskede ikke, at Posten kommer saa sent hertil. Derfor maatte jeg gaa fra Stationen, og jeg maa vist trække mig tilbage nu og komme til at se lidt mere menneskelig ud."

John fløjtede ad sine Hunde og gik, medens Flory og Margaret forundret saa efter ham og talte om, at han ikke var saa munter som før, da han red Ranke med Dukke Mabel, dansede med gamle Mrs. Ma og fik Mademoiselle Minet til at le, til hun bad ham holde op med at gøre Løjer.

John tændte en Sigar og satte sig ned i Bibliotheket og var snart saa fordybet i at iagttage de blaa Ringe, Røgen dannede, at han ikke hørte, at en Vogn rullede op for Hoveddøren.

Lidt efter hørte han Stemmer udenfor og Raslen af en Silkekjole.

Han rejste sig og gik hen mod Døren, lige som hans Onkel, Lissy og Løjtnant Hawthorn kom ind.

Gesandtens „God Dag, min kære Dreng" og Lissys glade „Velkommen, kære John!" fik Johns Ansigt til at se ualmindelig lykkelig og smukt ud og fik ham til at tænke, at han var en utaknemlig Fyr, der ikke fortjente det.

Løjtnant Hawthorn og John hilste mere forundrede end glade paa hinanden. Der blev ikke sagt „Gamle Fyr“ eller „Gamle Dreng“, som de ellers vilde have sagt, og de kunde ikke tale sammen som ellers.

Charles Hawthorn følte, at han i sin Ven havde faaet en farlig Rival, og det samme følte maaske Kammertjeneren, der længe havde skrevet Digte i Stedet for at sove og drømt i Stedet for at spise. John bemærkede forundret, at han undertiden stirrede rasende paa ham, naar han bød om ved Bordet.

XII. KAPITEL.

LISSYS „DRØM."

Æbletræerne blomstrede, og Blomsterne duftede i den voldsomme Regn.

Acacierne dukked forskrækket de hvide Hoveder og saa medlidende over til deres gamle Ven, Æbletræet, hvis fine lyserøde Blomster dryssede ned i de brede Gange, der var omdannede til rivende Elve. De førtes med, snurredes rundt og endte deres Rejse som grimme, vaade, gulrøde Lapper. Æbletræet nikkede bedrøvet til Acacierne og bøjede sig frem for at se, hvad der blev af dets søde Smaabørn; det afstivede sine gamle krogede Grene og bad Stormen om at spare Resten.

Men Stormen lo og susede ubarmhjertigt over det. Æblebørnene smilede og strakte nysgerrig Hals for at se den

fare videre, men blev paa engang revne af og dryssede ned.

„Hvem i al Forunderlighedens Navn kan det være, der løber derhenne?“ udbrød John ved sig selv, da han stod ved Vinduet i Rygeværelset og saa ud i Haven.

De andre Herrer spillede Billard for at faa Tiden til Lunch til at gaa, men John følte i den sidste Tid en uhyre Trang til enten at være sammen med sin Kusine eller ene med sig selv, og da Lissy øvede sig og ikke lod sig se, og han altsaa ikke kunde vælge det første, valgte han det sidste til stor Ærgrelse for Løjtnant Hawthorn, der mærkværdigvis følte den samme Tilbøjelighed til Ensomhed og af en eller anden Grund paa samme Tid ikke holdt af at lade John drømme alene.

„Hvor den Prik dog kiler af! Nej nu har jeg aldrig kendt saa galt, det er jo min yngste Frøken Kusine,“ udbrød han leende, da „Prikken“, der ganske rigtig var Baby, paa en Gang stod stille, fordi nogen kaldte.

John aabnede Vinduet og saa ud.

Ja, der stod Baby i sin stumpede, hvide Kjole med et Par altfor store Galosker uden paa sine smaa Sko.

Under den ene Arm bar hun et Uhyre af en Dukke med Hænder og Fødder som et etaars Barn.

„Dukke Mabel“ var Babys Fryd.

Den havde dumme, brune Øjne og var lige saa pluskæbet som de Englebørn, der bær Alteret i gamle Købstadskirker. Den bar en enorm gul Lokkeparyk og var iført en Dragt, som ved sin Farve og langstrakte Form forraadte, at Pragtstykket, der oprindelig var skænket Lissy en Fødselsdag af hendes Gudfader, lige var revet op af sin sødeste Søvn paa en Hylde i Legetøjsskabet.

Mabel var stor og Baby lille, og hun maatte hvert Øjeblik standse forpustet, for at den ikke skulde smutte fra hende.

Over Hovedet havde Baby Lissys fineste Parasol. „En Drøm“, som Margaret havde kaldt den, da hun beskrev den en Aften for Kammerpige Ursule.

„En Drøm, forsikrer jeg Dem, af Crèpe de Chine i fine Læg, Valenciennes points i smaa Straaler, nedhængende Kniplingsvolants heftede op med Mellemrum og tyndt, riflet, klart Haandtag med en Guldbladeroset. Saa ligger den i en Æske, Ursule, foret med Silke. Lissy vil bruge den til Væddeløbene. De faar den

nok at se. Gid jeg var gammel nok til, at Papa vilde give mig saadan en Gave."

Nogle Dage efter, netop den Dag, da det regnede saadan, fik baade Ursule og Baby den at se, og den sidste følte en uimodstaaelig Lyst til at prøve paa at slaa den op og i, hvad Lissy imidlertid ikke vilde tillade, men hun fik Lov til forsigtig at bære den.

Medens hun gjorde det, kom Lissy til at huske paa, at hendes Fader havde sendt Bud efter hende, og hun sagde derfor til Ursule, at hun skulde kalde paa Hanchen, og løb saa ned.

Ursule kaldte, men var for optaget af en spændende sort Roman med det indbydende Navn „*Un chevalier de nos jours*", til at have Tid til at vente paa Svar, og — lidt senere saa John Baby i Haven, paa samme Tid som Bes opdagede, at hun var borte.

Det øsregnede ubarmhjertig ned paa „Drømmen", hvilket aabenbart forekom den lille Pige uendelig morsomt, for hun jublede højt, skønt hendes smaa Hænder hele Tiden gled paa det glatte Skaft, og Dukke Mabel truede med at falde.

„Hvor skal du hen, Stump?" spurgte John fra sit aabne Vindue.

„Ned i Dyrehaven, Don, aa daa i Vandet," svarede Baby saa højt, hun kunde.

„Hvad skal du?" spurgte John højere.

„Stynde mig, aa bade damle sorte Mabel."

„Nej, kom nu ind!" raabte John og traadte ud gennem det lave Vindue og bestemte sig til at ofre sine lakerede Sko og højrøde Silkestrømper paa Fornuftens Alter. „Pas paa, du ikke falder," udbrød han og brast i en saa fornøjet Latter, at en sær, gammel Ugle gnaven gav sig til at hyle.

Ved at se, at John satte efter hende, begyndte Baby nemlig et paa Grund af Dukken og Parasollen temmelig vaklende Luntetrav, medens hun hele Tiden raabte: „Du maa itte ta den nye Py."

Da Johns Ben var lange, og Stumpens var korte, havde han snart indhentet hende, og efter ved et mægtig Skridt at have faaet sine Sko fyldte med Vand, fik han fat paa hende og bar hende paa Skulderen op til Hovedbygningen, hvor Flory og Margaret til Trods for Mademoiselle Minets Skænden tog imod dem dansende af Fryd.

„Aa, du slemme lille Pige, hvor kunde du dog gøre det; du vidste godt, at du

ikke maatte slaa den op eller gaa ud," sagde Lissy, da Mademoiselle Minet med et ikke ganske bedrøvet Ansigt havde fortalt det forefaldne og afleveret den lille Synderinde.

„Dræder du, Lissy?" spurgte Baby.

„Nej. Men jeg kunde godt. Du fortjener at komme i Seng, lille Miss. Nu har jeg ingen fin Parasol."

„Du tan bare ta din damle og daa med!"

„Tak for din gode Ide," sagde Lissy og maatte vende sig om, for at den lille ikke skulde se, at hun lo. „Men du har alligevel været en slem lille Pige; og se, hvor den stakkels Mabel er ødelagt," vedblev hun og pegede paa den vaade Genstand.

„Stattels damle Dutte Mabel," sagde Baby og brast i Graad.

„Saa, græd ikke," sagde Lissy og tog hende paa Skødet. „Du maa aldrig gøre det mere, hører du?"

„Aller mere, Lissy. Di mig Mabel, maj stal tysse hende."

„Giv ogsaa mig et Kys, du lille Stakkel, du mente det ikke saa slemt. Saa, nu er jeg ikke længere bedrøvet."

„Gud velsigne Dem Miss, men jeg vil

gærne have Baby lidt," sagde Bes og stak Hovedet ind ad Døren aabenbart i den Hensigt om mulig at frelse Baby for Skænd. „Kom, mit lille Lam." Og Bes vandrede stolt over sin List ind i Barnestuen, medens Lissy ikke kunde lade være med at trække paa Smilebaandet.

„Maa jeg føre dig til Bords, Lissy," spurgte John før Middag i en mere indtrængende Tone, end man skulde tro, var nødvendig. „Fik du set din Parasol? Ja, sikken en lille Vandal!"

„Jo, Tak. Hun har faaet sine Skænd. Ja, John, du unaturlige Menneske, jeg kan godt se, du finder det uhyre morsomt."

„Jeg forsikrer dig . . ."

„Ja, gør du kun det, men du ler jo hele Tiden. Naar du vidste, hvor glad jeg var, da jeg fik den. Papa havde selv købt den hos Loumard i Rue Lafayette."

„Hvilket Nummer?"

„Det husker jeg ikke. 12 tror jeg. Men du skulde hellere række Vinen over til Lord Harrington end skrive op i din Lommebog. Det er aldeles ikke *comme il faut, cousin.*"

„Her er en lang Pakke til dig fra Paris!" sagde Margaret en Dag, da hun kom ind i Lissys Stue.

„Til mig, Mag?“

„Ja Lissy. Maa jeg aabne den for dig? Ursule er her jo ikke.“

„Ja du maa. Her er en Saks.“

„Nej, Lissy se! Det er en Parasol Mage til den, Baby ødelagde. Og her er et Kort. Jeg anede ikke, at du havde bestilt en ny.“

„Jeg vilde ønske, Margaret, at du vilde lade være med at blande dig i mine Sager og gøre saa mange unyttige Spørgsmaal,“ udbrød Lissy pirrelig til Søsterens store Forbavselse. „Gaa hellere ind i Skolestuen,“ vedblev hun og bøjede sig ned, for at Margaret ikke skulde se, at hun blev rød.

„Naa ja, du sagde selv, at jeg maatte!“ sagde Margaret, gik fornærmet ud, satte sig i Skolestuen og tænkte, at Lissy var bleven saa underlig i den sidste Tid.

Men endnu mere forundret blev hun, da Søsteren lige efter, at Middagsklokken havde ringet, kom ind i stor Hast, gav hende et Kys og sagde:

„Du og Flory maa gerne dele den Ananaschokolade, der ligger i den gule Bonbonnière paa mit Bord. Den staar til højre, Mag.“

Som ved en fælles Overenskomst

talte Margaret aldrig om den ny Parasol. Enten det var paa Grund af Chokoladen, eller fordi hun følte, Lissy ikke kunde lide det, eller fordi — hun glemte den.

XIII. KAPITEL.

EN UDFLUGT.

„Maa vi, Mademoiselle Minet? Ganske langsomt rundt i Gangene. John siger, at jeg ikke er nogen daarlig Kusk, og Zeus er altid saa god.“

Jésus Marie! Her kommer du, Marguerite med Haaret flyvende om Ørene og beder, om du maa køre med det dumme Æsel, som ikke vil høre, hvad man siger. Ja, I maa, *fillette*, til Omklædningsklokken ringer.“

„Ogsaa Baby?“

„*Bon dieu, enfant!* Du bliver aldrig ældre. Vilde du forlange, at gamle Bes eller Hanchen skulde løbe ved Siden af jer i denne Solhede. Nej! Marguerite, *det* siger jeg aldrig ja til. Se saa at faa spændt for.“ Mademoiselle satte sig i en Lænestol i sin solbeskinnede Dagligstue. „Det skulde aldrig undre mig, om vi fik en

ordentlig Tordenbyge henad Aften!" udbrød hun og korsede sig.

Margaret meddelte Flory det heldige Udfald og løb op for at hente sin store Hat.

Flory blev staaende og saa paa Staldkarlen Dick, medens han lagde Seletøjet paa Zeus, det lille Æsel, deres Fader havde foræret dem en Sommer, da han kom hjem fra en Rejse i Italien.

At spænde Zeus for den hvide Kurvevogn var ikke den letteste Sag, og Dick maatte hele Tiden lette sit Hjerte ved at bande som en Hedning, naar det rev sig løs fra ham med et Sæt, satte i fuld Fart om Ridepladsen og derpaa foretog et kluntet Tilbagetog over de fine Blomsterbede midt i Gaarden.

Zeus var, naar han stod stille i sin Stald, det mest godmodige Dyr af Verden, og han baskede fornøjet med Halen, naar han blev trakteret med det Sukker, som Pigebørnene, endogsaa Baby, gemte til ham fra deres Eftermiddagste.

Han lod sig klappe og udstødte en afskyelig, nedladende, hulkende Skryden, der i høj Grad forargede Lissys arabiske Ridehest.

Den vandrede rundt i sin Baas i Stalden ved Siden af og var en Del stolt

af sit smukke, tærnede Dækken med Kronen i det ene Hjørne, og den store Messingplade, der bar dens Navn „Lyn“ over Indgangsdøren.

Ærgerlig gjorde den et Sæt, naar den hørte sin tarvelige Slægtnings Hyl, og fornærmet fortsatte den atter sit afbrudte Maaltid.

Duerne blev lige saa forskrækkede. I en Fart baskede de med susende Vingeslag op i deres Taarne og glemte først at kurre vredt, naar Baby kom trippende fra Æselsstalden med en Kurv i Haanden. Saa snart de fik Øje paa hende, fløj de ned igen og samled sig kælent om hende, medens hun tog Kornene op i sin varme lille Haand og kastede dem lige i Hovedet paa dem, saa de var ved at dreje deres korte Hals af Led for at faa fat i de smaa indbydende Bunker, der laa paa deres Ryg.

Efter at Zeus paa den mest lunefulde Maade havde lagt alle mulige Vanskeligheder i Vejen, til lige saa megen Glæde for sig selv som til Ærgrelse for Dick, blev han endelig forspændt. Flory fik Tømmen, Margaret satte sig op ved Siden af hende, og Zeus satte sig i Trav med en ærgerlig Virren med sit store Hoved.

„Gud hvor her vrimler med Folk i

Dag!" udbrød Margaret, idet de rullede ind i Parken. „Hvor det er lummervarmt."

„Det er jo Onsdag, Mag," sagde Flory og halede i Tømmerne for at formaa den stædige Zeus til at flytte sine „Forpoter", som hun kaldte dem, ud af et Bed.

„Jeg ved nok, at Mademoiselle Minet altid siger, det er saa morsomt at se de glade Mennesker trække frisk Luft, og det var Lissy, der fik Papa til at lade være med at forbyde dem at komme. Jeg kan godt forstaa, at gamle Gartner Taylor er vred paa alle de Børn med kort Haar og stivede Kjoler, der plukker Blomster og piller ved Figurerne. Han bad Papa om ikke længere at lade Parken være aaben en Gang om Ugen. „Det glæder os alle," sagde Papa, „at kunne skaffe Folk en Smule frisk Luft. De holder sig næsten altid udenfor Indhegningen, og min ældste Datter synes, det er Synd." Papa saa godt, at Taylor blev vred, skønt han ikke sagde noget, men, nu skal du høre, i Gaar, da Ursule var nede for at hente en Buket Roser til Lissy, var der sat Staaltraad om alle Bedene, og Lissy fik kun en lille grim Buket Violer.

„Jeg vilde ønske," udbrød Flory og jog med Pisken en næsvis Flue fra Zeus'

ene Øre, „at vi maatte køre ud i Skoven, her er ganske forfærdelig varmt!"

„Det var da ikke saa rædsomt, om vi gjorde det. Mademoiselle Minet er altid saa ængstelig. Se, Flory, Klokken er ikke mere end fem," sagde Margaret og pegede paa Hovedbygningens Taarnur. „Der er to Timer til Middag, og Zeus vil selv den Vej."

Zeus havde mærkværdigvis for en Gangs Skyld Lyst til det samme som Smaapigerne. Flory rørte, men ganske lidt, dens brede Ryg med Pisken, og Zeus løb med overordentlig Beredvillighed op gennem Alléen og ud gennem Parken.

„Det er noget andet end at køre rundt om Græsplænerne og passe paa Bedene," sagde Margaret fornøjet, medens Vognen rullede ned ad den kølige, skyggefulde Skovvej. Zeus er rigtignok flink, og jeg vil meget hellere køre her end spise Lunch paa den anden Side Søen som Lissy, John og alle de andre."

„Nu maa vi vende, Mag," sagde Flory, da de havde kørt et godt Stykke. „Jeg kan ikke forstaa det, men jeg er saa sulten! Bare Klokken ikke er mange!"

„Det er maaske bedst, at vi kører hjem. Lad mig faa Tømmen!"

„Skynd dig lidt, Mag. Der faldt en

Regndraabe lige ned paa min Næse. Det var slemt, om det begyndte at øse ned, før vi kom hjem. Men Mag, men hvor i Alverden kører du hen!“ udbrød Flory, da Zeus drejede ind paa en bred Vej med tæt Krat paa den ene Side og en bar aaben Eng med fældede Træstammer paa den anden Side. „Vil du høre, nu begynder det at tordne, og se, det øser ned!“

„Jeg kan ikke holde Zeus!“ skreg Margaret fortvivlet, da Æslet i Stedet for at vende Næsen hjem, som Pigebarnet forgæves vilde have det til, gav sig til at løbe saa hurtig, at Vognen svingede som en Baad i Havsnød fra den ene til den anden Side af Vejen.

Margaret tabte sin Pisk og gav sig til at slaa og løse Knuder paa sit Lommetørklæde, som hun plejede, naar der var noget galt paa Færde.

Florys Hat fløj af.

Langt bort rullede Tordenen. Lynene fo'r glimtvis ned mellem Stammerne og Regnen skyllede ned, medens Zeus for op og ned ad Bakke med de forskrækkede Børn.

„Nu springer jeg af,“ raabte Margaret ligbleg.

„Nej, Mag, gør det ikke!“ sagde Flory og greb fat i hende.

Mere fik hun ikke sagt. Zeus gjorde et Hop og et Sidespring. Pigebørnene blev slyngede ud, hver til sin Side, og Zeus holdt stille og gav sig fredsommelig til at græsse ved Vejkanten.

„Mag, Mag,“ jamrede Flory rædselsslagen, da hun havde samlet sig selv op og saa Margaret ligge i Græsset med lukkede Øjne. „Sig noget Mag! Hvor har du slaaet dig!“

„Det ved jeg ikke Flory, det gør ondt i min ene Arm, og jeg er saa fortumlet i Hovedet!“

„Mag, jeg tør ikke røre ved Zeus, og det kan ikke gaa an at blive her. Jeg tror, at der er et Hus i Nærheden, for jeg hørte før en Hane gale. Kan du gaa derhen, Mag? Tror du, du kan?“ spurgte Flory, der var bleven helt fortvivlet af Skræk, Samvittighedsnag og det pludselige Fald.

„Ja jeg kan, Flory,“ sagde Margaret og satte sig op. „Det maa være Skovridergaarden, man kan se mellem Træerne. Det er der, der er saa mange Børn. Det er ligesom i Æventyret, at man ser et Hus, naar man er faret vild,“ vedblev hun og glemte næsten ganske sin daarlige

Arm. Kom, Flory, saa gaar vi derhen og banker paa Døren."

„Vi kender dem ikke, Mag, det gaar aldrig an!"

„Vist saa, det gaar nok. Her kan vi ikke blive i dette Vejr."

— — — — — — — — — —

Hr. Skovrider Broberg sad ved Aftensbordet med sin talrige Familie om sig.

Temaskinen snurrede paa Bordet foran den trivelige Frue, der havde travlt med at tilfredsstille de mindre Børns hyppige Forlangender om „en Mellemmad til". Marie og Lise, de to ældste Døtre, bød Teen om og hjalp deres Søskende, naar de satte Kopperne paa Dugen og lod Teen sprøjte til alle Sider.

„Et Herrens Vejr, Theodor!" sagde Fru Broberg og trykkede sin lille rødmussede Dreng ind til sig. „Saa du det Lyn, lille Ven, mellem Granerne?"

„Et slemt Lyn og et slemt Vejr," svarede Skovrideren efter langsomt at have sunket det sidste Stykke Lammesteg. „Godt, man kan være inde. lille Kristiane. Skulde vi saa smage din Leverpostej, Mo'r?"

„Gud være lovet, at den smager dig!" sagde Fru Broberg, da hendes Mand fik det ene Stykke efter det andet til at for-

svinde bag sit store Skæg. „Hvem var saa med Vognen foruden Gesandten og Comtesse Lissy?“ spurgte hun.

„En hel Del fremmede, som jeg ikke kendte, lille Kristiane.“

„Var Børnene ikke med?“ lød det i Kor fra alle Børnene i Skovridergaarden.

„Forstyr ikke stakkels Fa'r, Anna, Karen og Hans! Fa'r er sulten. Løb ind i Dagligstuen og se, hvem der banker, lille Marie Cornelia.“

„Maa jeg gaa med? Og jeg? Og jeg? lød det fra de andre.

„Ja, kære Børn. Naa, skal Mor's lille Assemand ogsaa med?“ sagde Fru Broberg og satte sin yngste Pode ned paa Gulvet. „Se, lille Theodor, hvor Assemand kan bruge sine Ben. Han gaar meget bedre end Købmandens Kristian, der dog er otte Dage ældre.“

„Mo'r, Mo'r! Kom Mo'r. De ere der!“ raabte Anna i det samme henne ved Døren til Dagligstuen med Fingeren i Munden og store forundrede Øjne.

„Hvem, Anna?“ spurgte Fru Broberg og rejste sig op med en Fart, man skulde tro umulig, naar man saa den lille runde Kone.

„De“ var alt, hvad Anna kunde sige. Fru Broberg trillede ind i Daglig-

stuen og blev ikke lidt forundret ved det, hun saa.

Ved Døren stod Margaret og Flory i deres vaade Kjoler. De holdt hinanden i Haanden og saa lidt forskrækkede paa de undrende Skovriderbørn.

„Men de smaa Stakler," udbrød Fru Broberg, da hun var bleven Herre over Situationen. „Det maa have været en slem Tur," vedblev hun paa sit ejendommelige Engelsk. „Hør, lille Theodor, nu spænder du for og kører op paa Gaarden og fortæller, at begge Comtesserne er her. Skynd dig, lille Ven! Saa sender jeg Peter ud efter Æslet og Vognen."

Da Skovrideren var kørt, vilde hans Kone have, at de smaa Piger skulde spise lidt, men de vilde helst være fri, og Fru Broberg lod dem være.

Børnene glemte snart den gensidige Undseelse, og Anna kom slæbende med en Kurv med Kattekillinger, og Flory fik Assemand, der godt kunde lide den stille lille Pige med de gode Øjne, paa Skødet.

Men til Trods for, at den moderlige, venlige Kone gjorde alt for Pigebørnene og endelig fik dem til at nedskylle en gloende Kop Te, følte de sig dog urolige og ængstelige.

En Timestid efter at de var komne, rullede en Vogn ind i Gaarden.

I Vognen sad Mademoiselle Minet med ildevarslende Ansigt og Hanchen med en Mængde Tøj.

„*Bien fachée et mécontante, point de dessert*, *point de plaisirs*," hørte Fru Broberg Mademoiselle sagde, da Børnene hastigt havde taget Afsked med deres ny Venner og hvisket, at de haabede, de maatte lege sammen."

„Tak Gud, kære Børn, fordi I har en Moder," sagde Fru Broberg om Aftenen, da hun havde standset Assemands Vugge og gik rundt og gav sine Smaafolk deres Godnatkys. „En Opdragerinde bliver aldrig det samme. Naar nu den ældste Comtesse engang bliver gift, er de endnu mere ene, de moderløse, smaa Stakler. God Nat, mine egne Smaatrolde! Nu skal jeg ind og stoppe Far's Pibe."

XIV. KAPITEL.

JOHN OG LISSY.

Mademoiselle Minet lod sig ikke formilde i lange Tider.

Hele Sommeren igennem maatte Flory og Margaret lade Konfekten, Frugten eller Kagen passere uantastede forbi ved Middagsbordet.

„Børnestreger, Mademoiselle Minet, ikke andet end Børnestreger,“ havde Gesandten leende sagt, da Mademoiselle frembar sin Klage. „Heldigvis er det ikke farlig med Mags Arm. Skænd paa dem, Mademoiselle Minet, men lad Skovrider Brobergs Børn komme her op og lege med dem engang imellem.

Det var Mademoiselle Minet en Trøst, at Gesandten paatog sig en sand Bedemandsmine, naar hun afviste James med et „Tak, lille James, Miss Flory og Miss Margaret skal ikke have noget.“ Derimod var Mademoiselle Minet ikke sikker paa, at

det ikke var Lissy, der den ene Dag havde givet Flory en Klasse Vindruer og den næste havde stukket fem-seks kandiserede Mandariner til Margaret, men Lissy sad altid og saa ned i sin Tallerken, og Mademoiselle kastede sin Mistanke paa Sir John. Flere Gange havde hun bemærket, at han undertrykte en mere skoledrengeagtig end grevelig Fnisen bag sin Serviet, naar hun satte sit mest imponerende Ansigt op.

Imidlertid gik Sommeren med hastige Skridt, og det blev Efteraar. Et stille Efteraar med graa Luft, matte Vindpust og en bleg Sol, der kun viste sig glimtvis bag de disede Taageslør.

Langsomt hvirvlede det gulnede Løv ned og dannede et blødt, mangefarvet Tæppe paa Jorden. De fine Syreblomster med de gennemsigtige, stribede Kroner, Smørblomsterne og Fingerbøllerne lagde sig opgivende til Hvile. En enkelt Høstrose eller en bomstærk, purpurrød Pelargonie raabte dristig til de andre, at den opgav ikke Ævret, førend Sneen dækkede den, og Blæsten knækkede den — den næste Morgen hang den visnet paa sin Stilk, dræbt af Nattekulden.

Billerne skyndte sig med at finde et Skjul i Jorden, hvor de uforstyrret kunde nyde den lange, lange Vintersøvn. I den

langsomt sivende Regn drev Bondedrengen med ensformige, jodlende Lyde de stædige Køer fra Mark til Mark, og bag sin Plov vadede den ludende Karl i Æltet og opmuntrede de trætte, vaade Heste.

I Beckersdorfs Frugthave hang Graastenerne med røde Kinder og lo mod den tunge, overtrukne Himmel, der engang havde straalet til dem, da de var fine, skærsommerrøde Blomster. Om Morgenen var de pudrede af Rim, der fik dem til at ligne Brude med edderkoppefine Slør over de rødmende Kinder, og op ad Dagen blev Spindene til Graad, der i store Taarer langsomt trillede ned.

Med dumpe Bums faldt de fra Grenene ned paa den vaade, kolde Græsplæne. De revnede, og Æblesaften sprøjtede ud paa de visne Straa, der overrasket nejede sig.

Haren satte i korte Hop over Pløjemarkerne og Trækfuglene drog bort.

Inde i Skoven flagrede en opskræmt Sneppe over Vejen, og de legetøjsagtige Daadyr i Dyrehaven spidsede ængstelig Ørene, naar der knaldede et Skud mellem Træerne.

Og der kom ikke eet, men mange Skud.

Der plaffedes fra Marken, og der blev

svaret fra Skoven, saa Træpikkeren forundret holdt inde med sin Hamren . . .

Jagttiden var kommen med grønklædte Jægere og muntre Klappere.

Pigerne stod i Køkkenet fra Daggry og bagte Pandekager, saa tynde som Silkepapir; de skulde i Jagtkurvene.

Flory og Margaret stod ved Vinduet i Skolestuen og saa hver Dag efter Jagtselskabet, naar det i raskt Trav klaprede gennem Gaarden ud af Porten og forsvandt i Lindealléens Taage; og med et lille Suk satte de sig ved Skolebordet, medens Bes med glædestraalende Ansigt sagde inde i Børnestuen: „Gud velsigne Sir John, der rider han ved Siden af Miss Lissy. Ak ja! Vi faar nok snart Forlovelsesfest her paa Beckersdorf!"

„Mademoiselle Minet, maa vi komme ned til Middag?" spurgte Margaret en Dag, da hun og Flory gik den sædvanlige Tur med Galosker paa Fødderne og Paraply over Hovedet igennem de dryppende Alléer.

„*Non, fillettes!*" Der kommer mange, og der spises sent. I maa hellere læse Lektier, lege lidt og komme i Seng."

„Maaske beder Lady Harrington, om vi maa," sagde Flory trøstende, da hun saa Margarets skuffede Ansigt.

Men det lod til, at deres gamle Ven-

inde helt havde glemt dem, og efter en ensom Middag, der kun var bleven oplivet ved Babys mange Paafund, sad de to Smaapiger temmelig triste og saa paa de flammende Træklodser, der knitrede i Kaminen.

Bes sad og sang Baby i Søvn, Hanchen skrev Brev til sin Kæreste, og Mademoiselle Minet havde klaget over Hovedpine og laa paa sin Chaiselongue inde i sin Dagligstue.

„Jeg mødte før Grevinde Gyldenskjolds Kammerpige," fortalte Margaret. „Hun kom med det dejligste Armbaand og en lysegrøn Silkenederdel. Hvem er det, der kommer paa Trappen udefra?" spurgte hun forskrækket, da hun hørte sagte, lette Trin og en Kjoles Raslen.

„Jeg ved det ikke Mag," sagde Flory lidt ængstelig, uden at hun selv vidste af det.

„Aa, Lissy, er det dig," udbrød de begge lettet, da Døren blev aabnet, og deres Søster kom ind. Lissy saa yndig ud.

Hun bar en ganske klar, rosarød Silkedragt med et gammeldags Fichu af gennemsigtig, broderet Tyll. Hun saa glad og fornøjet ud, lo ad Børnenes Angst og sagde:

„Lady Harrington spurgte Papa, hvor I var henne og bad, om I maatte komme

ned. Papa sagde ja, og jeg løb op for at sige det. Nu sender jeg Hanchen herind. Husk endelig at være stille, Mademoiselle Minet trænger til Ro. Det bliver noget for dig, Flory, der bliver sunget og spillet hele Tiden nede i Havesalen."

Lissy skyndte sig atter ned for at opfylde sine Værtindepligter, og Flory og Margaret, der var meget fornøjede over, at deres kedelige Aften blev afbrudt paa en saa behagelig Maade, var færdige ikke ti Minutter efter, og med hinanden i Haanden gik de ned ad den gammeldags, brede Trappe, der førte ned til Selskabsværelserne paa første Sal. De kom gennem de første Stuer, hvor en Mængde Herrer med summende Lyd talte om Politik og Valg og Underhus og Overhus, ind i Bibliotheket, hvor deres Fader underholdt en hvidhaaret, døv gammel Gentleman med et blussende fornøjet Ansigt.

Da de gik gennem Salonen, blev de tiltalt af adskillige pyntede Damer, der sad under Palmerne med en Mængde Herrer staaende om dem. Og alle Damerne klappede dem paa Skulderen og spurgte, hvad de hed og alle vilde de saa kysse Margaret, der med sin smukke Kjole følte sig rigtigt i sit Element mellem de venlige, beundrende Blikke og konverserede

paa sin lette, morsomme Maade. Men Flory blev undselig og maatte absolut prøve, hvor langt hun kunde bore Hælen ned i Tæppet, og hun blev først helt glad, da hun kom ind i Havesalen.

Lissy akkompagnerede ved Flygelet, medens Sir John og Løjtnant Hawthorn sang. Hans solbrændte Ansigt var lykkelig, og medens han sang, saa han ned paa Lissy med saa henrykte Øjne, at det var tydelig, at han intet ønskede mere end at synge hele Livet, naar han havde hende til at spille.

Flere end Margaret bemærkede den Aften, at Sir John og Løjtnant Hawthorn ikke syntes saa godt om hinanden som før. De kom saaledes i en temmelig umotiveret Disput om en for dem saa ligegyldig Sag som, hvormange Silkeorme, der kunde trives paa et Morbærtræ paa en Alens Højde. De blev mere ophidsede og højrøstede, end man skulde antage for at være nødvendig, og skiltes som Uvenner.

Ikke alene Margaret, men ogsaa Flory havde Grund til at blive forundret, for Lissy valgte hende og ikke Fætter John til at hente sin Vifte i Vinterhaven, skønt John saa meget skuffet ud og sagde:

„Hvorfor, Lissy? Hvad har jeg gjort?“

„Fordi du er uretfærdig og styg mod stakkels Hawthorn, John. Gaa hen og sørg for at blive gode Venner med ham; han gaar der og græmmer sig; ellers beder jeg Lord Harrington om at vende Bladene, naar jeg nu spiller.“

Og John gik ind i et af Kabinetterne og kom lidt efter ud med Hawthorn, og lidt efter saa Flory dem gaa op og ned i Vinterhaven med hinanden under Armen.

„Tak, fordi De bad Papa, om vi maatte komme ned, Lady Harrington,“ sagde Flory og satte sig ned under en Palme ved Siden af den gamle Dame og Margaret. Med eet var det gaaet op for hende, at alle fandt, at Lissy var den smukkeste Dame, skønt hun ikke var belæsset med Diamanter som Grevinde Gyldenskjold og ikke bar saa elegant en Dragt som Legationsraadinde Harrington, hvis Kjoles Forbredde glimrede af ægte Sølv- og Guldpallietter.

„Ja, var det ikke en god Ide, Pigebørn?“ sagde Lady Harrington. „Jeg tænkte jo nok, at I kedede Jer ovenpaa. Hvor er Mademoiselle henne?“

„Mademoiselle Minet har Hovedpine,“ fortalte Margaret. „Hun ved slet ikke, at vi er hernede i Aften, for Lissy sagde, det var Synd at forstyrre hende.“

„Naar man taler om Solen," sagde Lady Harrington, da Lissy og John i det samme kom hen til dem. „Det var dog en dejlig Buket Orchideer," vedblev hun, da Lissy lugtede til de fine lilla Blomster.

„Tænk, kunde du virkelig faa dem alligevel," sagde Flory. „Jeg forstod paa Ursule, at Taylor ikke kunde skaffe flere nu i Aar."

„Hvordan befinder Lord Harrington sig?" spurgte John pludselig til stor Forundring for samme Lords Hustru, da han havde deltaget i Jagten paa Beckersdorf i den sidste Maaned, og netop den Dag ved Lunch havde spøgt med sin Appetit og fortalt, at han i de 60 Aar, han havde været til, kun havde holdt Sengen, da han engang som Dreng havde brækket Benet.

„Tak godt, Sir Howard," sagde Lady Harrington og smilede lidt drillende. „Nu kommer jeg," vedblev hun og gled hilsende ud af Kredsen for at følge med sin Mand, hvis Udseende sandelig heller ikke gav Anledning til Ængstelse. Det var den samme fornøjede, gamle Gentleman, Gesandten havde underholdt i Biblioteket, og hans runde, godmodige Ansigt og høje, kraftige Skikkelse bar kun Præget af den mest blomstrende Sundhed.

„I holder nok meget af Lady Harring-

ton, Kusiner?" sagde John i det falske Haab at være kommen ind paa et neutralt Gebet. „Har I kendt hende længe?"

„Siden vi vare sammen med hende paa et Bal i Vinter; nogen Tid før stakkels Harry døde," sagde Flory med Taarer i Øjnene.

„Harry var Legationsraadens eneste Son, og han har altid været meget svag," forklarede Lissy. „Han var en god Dreng, og vi holdt meget af ham, og navnlig var Flory meget bedrøvet, da han pludselig døde. Legationsraadinden rejste til Udlandet sammen med Lord Harrington, og jeg synes, hun er kommen over det nu."

„Ved du, hvad Lady Harrington spurgte Flory om ved Ballet? Vil du høre, hvad hun sagde?" udbrød Margaret med eet.

„Naa, hvad sagde Lady Harrington saa?" spurgte John, uden at ane, at han blindt løb i en Fælde.

„Du maa hellere tie stille, Mag!" sagde Lissy med en instinktmæssig Ængstelse. „Du taler saa meget i Aften."

„Hun sagde kun, Lissy, at du og John holdt saameget af hinanden, og at det havde I altid gjort," sagde Flory for at undskylde Margaret.

„Det har vi ogsaa, Lissy," udbrød John, som om han ikke havde det ringeste mod

den Tanke, og Margaret undrede sig over, at Lissy rødmende skjulte sit Ansigt i Orchideerne.

„Det var ikke alt,“ vedblev Margaret. „Hun spurgte Floy, hvornaar I skulde giftes?“

„Og hun vilde ikke tro mig, da jeg sagde, at I slet ikke var forlovede!“ vedblev Flory leende. „Lissy, hører du!“ hviskede John i en inderlig, sagte Tone, medens hun pludselig brast i Graad og holdt Hænderne for Øjnene.

„Aa, Lissy, græd ikke,“ bad begge Pigebørnene. Men hun svarede ikke.

John bød hende Armen og førte hende ind i det tilstødende Kabinet, og Flory og Margaret sad ene tilbage med Lissys Vifte og Buket.

Og lidt efter kom de ud igen, og Gesandten kom, og Lissy hviskede noget til ham, som fik hende til at rødme og ham til at kysse hende og trykke Johns Hænder. Og Flory og Margaret græd begge, og Lissy kaldte dem sine „egne, kære, smaa Søstre,“ og bad dem holde op. Og Løjtnant Hawthorn kom og saa meget ulykkelig ud, skønt han smilede og kaldte John „kære, gamle Dreng“. Og Lady Harrington fik Taarer i Øjnene og sagde noget om „Skuffelse“ og „Nevø“.

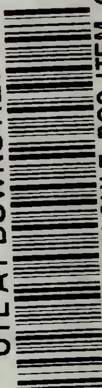
Og Lissy talte med Løjtnant Hawthorn, og han sagde „rejse til Indien“, hørte Flory og Margaret. Og Lissy sagde: „Bedrov mig ikke, kære Hawthorn,“ men han rejste den næste Dag. Og John og Lissy var ovenpaa, og John sagde: „Min kære lille Svigerinde“ til Baby, men hun erklærede, at hun ikke var nogen „bæ, dammel Stierinde, men en død Pie.“ Og Bes velsignede John og Lissy og græd og sagde: „Det tænkte jeg jo nok.“ Og Mademoiselle Minet glemte sin Hovedpine, og at hun var vred paa Sir John.

Og efter Middagen var hele Selskabet nede i Køkkenet, og i de nedre Regioner drak man de nyforlovedes Skaal i skummende Champagne med lige saa megen Hjertelighed som ovenpaa. Og bagefter fik de dem en Svingom, og John og Lissy og Gæsterne og Gesandten og Margaret og Flory kom atter derned.

Og alle de kvindelige Tjenestefolk dansede med Sir John, og alle de mandlige med Lissy. Og Gesandtens Kammertjener skulede mørkt til John, og bagefter bleve Stuepige Anne og Stuepige Kate Uvenner, og Stuepige Anne sagde, at Stuepige Kate var „en Slange“, og Stuepige Kate sagde, at hun „vidste godt, at det var fordi Sir Howard havde danset mere med

hende end med Stuepige Anne," men, at „hun nok vilde fortryde det."

Og om Natten græd Lissy igen og tænkte paa sin Moder — og den næste Dag flettede hun, Flory og Margaret en Krans til hendes Grav af Efteraarets sidste Blomster og Skovens gule, skiftende Løv, medens Baby alvorlig og stille saa til.

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 09 10 01 09 021 0